

Opinia națională

Săptămânal de opinii, informații și idei de larg interes național

Director: Mioara Vergu-Iordache

OFERTA EDUCAȚIONALĂ a Universității Spiru Haret pentru anul de învățământ 2011-2012

PERIOADA DE ÎNSCRIERE: 1 – 30 septembrie
TAXA DE ÎNSCRIERE LA ADMITERE ESTE DE 80 LEI
Taxe de școlarizare – în lei – pot fi achitate în trei rate

Specializarea	Zi	FR
Drept, Administrație publică, Marketing, Afaceri internaționale, Contabilitate și informatică de gestiune, Management, Finanțe și bănci, Filosofie, Jurnalism, Comunicare și relații publice, Sociologie, Psihologie, Pedagogie, Pedagogie muzicală, Geografie, Geografia turismului, Limba și literatura română – O limbă și literatură modernă (engleză, franceză), Istorie, Relații internaționale și studii europene, Administrarea afacerilor, Matematică, Informatică	1.680	1.980*
Limba și literatura modernă (engleză, franceză) – Limba și literatura modernă (franceză, engleză, germană, spaniolă, italiană, rusă, latină, arabă, japoneză)	2.100	-
Educație fizică și sportivă	2.100	1.980*
Kinetoterapie și motricitate specială	2.100	-
Arhitectură, Artele spectacolului (Actorie)	2.500	-
Medicină veterinară	3.060	-

* Taxa pentru forma de învățământ FR include contravaloarea cursurilor și materialelor didactice tipărite

FACULTĂȚI/PROGRAME DE STUDII UNIVERSITARE DE LICENȚĂ

ARHITECTURĂ, București • Arhitectură
ARTE, București • Artele spectacolului (Actorie) • Pedagogie muzicală
DREPT ȘI ADMINISTRAȚIE PUBLICĂ, București • Drept • Administrație publică
EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT, București • Educație fizică și sportivă
• Kinetoterapie și motricitate specială
FINANȚE ȘI BĂNCI, București • Finanțe și bănci
GEOGRAFIE, București • Geografie • Geografia turismului
JURNALISM, COMUNICARE ȘI RELAȚII PUBLICE, București • Jurnalism • Comunicare și relații publice
LITERE, București • Limba și literatura engleză – Limbi și literaturi moderne (franceză, germană, spaniolă, italiană, rusă/clasică (latină)) • Limba și literatura franceză – Limbi și literaturi moderne (engleză, germană, spaniolă, italiană, rusă/clasică (latină)) • Limba și literatura modernă (engleză, franceză) – Limba și literatura modernă (arabă) • Limba și literatura modernă (engleză, franceză) – Limba și literatura modernă (japoneză) • Limba și literatura română – O limbă și literatură modernă (engleză, franceză)
MANAGEMENT FINANCIAR-CONTABIL, București • Management • Contabilitate și informatică de gestiune
MARKETING ȘI AFACERI ECONOMICE INTERNAȚIONALE, București • Marketing • Afaceri internaționale
MATEMATICĂ ȘI INFORMATICĂ, București • Matematică • Informatică
MEDICINĂ VETERINARĂ, București • Medicină veterinară
SOCIOLOGIE-PSIHOLOGIE, București • Sociologie • Psihologie
RELAȚII INTERNAȚIONALE, ISTORIE ȘI FILOSOFIE, București • Relații internaționale și studii europene • Istorie • Filosofie
ȘTIINȚE ECONOMICE, Blaj • Finanțe și bănci • Administrarea afacerilor
MANAGEMENT, Brașov • Management • Contabilitate și informatică de gestiune
PSIHOLOGIE ȘI PEDAGOGIE, Brașov • Psihologie • Pedagogie
ȘTIINȚE JURIDICE ȘI ADMINISTRATIVE, Brașov • Administrație publică • Drept
CONTABILITATE ȘI FINANȚE, Câmpulung-Muscel • Contabilitate și informatică de gestiune • Finanțe și bănci • Administrarea afacerilor
DREPT ȘI ADMINISTRAȚIE PUBLICĂ, Constanța • Drept • Administrație publică
MANAGEMENT FINANCIAR-CONTABIL, Constanța • Contabilitate și informatică de gestiune • Finanțe și bănci • Management
DREPT ȘI ADMINISTRAȚIE PUBLICĂ, Craiova • Drept • Administrație publică
MANAGEMENT FINANCIAR-CONTABIL, Craiova • Contabilitate și informatică de gestiune • Finanțe și bănci • Afaceri internaționale
CONTABILITATE ȘI FINANȚE, Rm. Vâlcea • Contabilitate și informatică de gestiune • Finanțe și bănci
DREPT ȘI ADMINISTRAȚIE PUBLICĂ, Rm. Vâlcea • Drept

PROGRAME DE MASTERAT

FACULTATEA DE LITERE, București • Limbă și literatură. Limbă și literatură română. Modernizare și modernitate • Modernitatea în literatura europeană
FACULTATEA DE SOCIOLOGIE-PSIHOLOGIE, București • Management organizațional și al resurselor umane • Psihosociologie judiciară și victimologie
FACULTATEA DE MANAGEMENT FINANCIAR-CONTABIL, București • Contabilitatea agenților economici și a instituțiilor publice
FACULTATEA DE GEOGRAFIE, București • Analiza și expertiza riscurilor de mediu
FACULTATEA DE RELAȚII INTERNAȚIONALE, ISTORIE ȘI FILOSOFIE, București • România în istoria relațiilor internaționale • Om, cultură, societate în gândirea contemporană
FACULTATEA DE JURNALISM, COMUNICARE ȘI RELAȚII PUBLICE, București • Mass-media și comunicare
FACULTATEA DE EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT, București • Educație fizică și antrenament sportiv • Kinetoterapie în afecțiunile locomotorii
FACULTATEA DE MARKETING ȘI AFACERI ECONOMICE INTERNAȚIONALE, București • Marketing și relații publice în afaceri
FACULTATEA DE MATEMATICĂ – INFORMATICĂ, București • Matematici aplicate în economie • Tehnologii moderne în ingineria sistemelor informatice
FACULTATEA DE FINANȚE ȘI BĂNCI, București • Bănci și piețe financiare
FACULTATEA DE ARTE, București • Artă teatrală • Artă muzicală
FACULTATEA DE CONTABILITATE ȘI FINANȚE, Câmpulung Muscel • Contabilitate și managementul afacerilor
FACULTATEA DE MANAGEMENT FINANCIAR-CONTABIL, Constanța • Contabilitate, expertiză și audit
FACULTATEA DE MANAGEMENT, Brașov • Dimensiunea europeană a managementului organizației
FACULTATEA DE MANAGEMENT FINANCIAR-CONTABIL, Craiova • Auditul intern în sistemul public și privat
FACULTATEA DE PSIHOLOGIE ȘI PEDAGOGIE, Brașov • Consiliere educațională
FACULTATEA DE ȘTIINȚE JURIDICE ȘI ADMINISTRATIVE, Brașov • Studii europene de Administrație Publică
FACULTATEA DE DREPT ȘI ADMINISTRAȚIE PUBLICĂ, București • Științe penale

Programe universitare de masterat Bologna II	Zi
Drept, Psihologie, Sociologie, Limbă și literatură, Contabilitate, Management, Marketing, Finanțe, Științe ale comunicării, Istorie, Filosofie, Geografie, Matematică, Informatică, Științe administrative	2000
Muzică, teatru, Educație fizică și sport	2500

Începe școala!

REALITĂȚI ȘI PERSPECTIVE ÎN NOUL AN DE ÎNVĂȚĂMÂNT

Astăzi, 12 septembrie, cu trei zile mai devreme decât suntem obișnuiți, elevii din cursul primar, gimnazial și cel liceal încep școala. Un început de an școlar îngrijorător pentru toată lumea, dar, mai ales, prin raportarea la rezultatele din acest an de la Bacalaureat, pentru elevii de clasa a XII-a, aceia pentru care viitoarea sesiune a acestui examen nu se anunță deloc ca o glumă. În această privință, între mai multe decizii controversate ale ministrului Educației, cea referitoare la aducerea Bacalaureatului în coordonatele sale firești, acelea ale seriozității și lipsei de îngăduință în fața oricărei încercări de fraudare trebuie, fără rezerve, aplaudată.

În ceea ce ne privește, salutăm atitudinea de a re-conferi Bacalaureatului prestigiul de altădată, cu atât mai mult cu cât numeroși protagoniști ai săi vor deveni studenți ai Universității noastre. Iar rostul nostru nu este acela de a completa (ori îndrepta!) ceea ce trebuia împlinit în anii de liceu, ci acela de a adânci formarea profesională a viitorilor absolvenți, de a conferi acestora un statut intelectual de excepție, aducător de satisfacții atât lor, cât și întregii societăți.

Pe de altă parte, șocul examenului de Bacalaureat din acest an prefăcează un an școlar în care apar câteva noutăți, cu impact atât asupra copiilor, cât și asupra părinților. Potrivit noii Legi a Educației Naționale, care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2011, elevii care intră pe 12 septembrie în clasa a V-a vor sta în gimnaziu cinci ani. La sfârșitul acestui ciclu, ei vor susține evaluarea națională obligatorie, care conține cinci probe (respectiv șase pentru minorități),

precum și admiterea în liceu, organizată la nivelul școlii. Tot în cazul elevilor care intră în clasa a V-a în anul școlar care începe azi, admiterea la liceu se va desfășura la nivelul unității de învățământ pentru care optează.

De remarcat este și faptul că în primele săptămâni după întoarcerea elevilor din vacanță, profesorii îi vor evalua pentru a stabili nivelul de pregătire din unitățile de învățământ. În

septembrie, toți elevii vor fi testați la fiecare disciplină, astfel încât să poată fi stabilit gradul de pregătire a claselor: în media școlii, sub media școlii, sau peste media școlii. Evaluarea se va realiza după un calendar stabilit de ministru, iar subiectele vor fi lăsate la latitudinea unităților de învățământ.

Gabriel NĂSTASE

(Continuare în pag. 4)

TREBUIE SĂ ȘTIȚI!

- Înscrierea studentului(ei) în anul I se face la cererea acestuia(acesteia), în maximum 10 zile de la data la care a fost declarat(ă) admis(ă), dacă are dosarul complet, a achitat integral sau prima rata a taxei de școlarizare, a completat și semnat fișa de înscriere, contractul de școlarizare și contractul anual de studii. Fiecare student(ă) este înscris(ă) în Registrul Matricol, sub număr unic, valabil pentru întreaga perioadă de școlarizare în cadrul programului de studii respectiv.
- Pe baza înscrierii în anul I de studii, decanatul eliberează fiecărui student(e) un Carnet de student(ă), care se vizează anual și servește ca act de identitate la intrarea în Universitate, prezentarea la examene și colocvii, pentru a avea acces la bibliotecă, cluburi, baze sportive și la diferite activități, unde se cere să se facă dovada calității de student(a), precum și la solicitarea altor facilități.
- În situația în care studentul(a) pierde carnetul, se eliberează duplicat, după anunțarea în presă a pierderii documentului respectiv și achitarea taxei stabilite de Consiliul de administrație. În caz de transfer, retragere sau scoatere din evidență, carnetul de student(a) se depune la secretariatul facultății, la care studentul(a) respectiv(ă) a fost înscris(ă); fără aceasta nu se pot elibera actele personale din dosar.
- Înscrierea studentului(ei) în anul al II-lea și următorii se face pe baza rezultatelor școlare din anul universitar precedent. Pentru a fi înscris, studentul(a) este obligat(ă) să completeze și să semneze contractul anual de studii și fișa de înscriere, în care se consențează și numărul chitanței cu care a achitat taxa anuală de școlarizare stabilită sau prima rata a acesteia. Contractul anual de studii și fișa de înscriere, completeate la fiecare început de an universitar, constituie dovada că studentul(a) a luat cunoștință de *Regulamentul privind activitatea profesională a studenților* și că s-a angajat să-l respecte. Înscrierea se face până la începerea anului universitar.
- Studentul(a) care are dreptul să se înscrie în anul universitar de studii următor, dar nu depune cerere de retragere sau de întrerupere motivată a studiilor, este scos (scoasă) din evidență începând cu anul universitar următor.
- În cazul disciplinelor opționale și al celor facultative, opțiunea studenților se exprimă în scris, cu o lună înaintea încheierii semestrului al II-lea al anului universitar precedent. Studenții anului I fac aceasta opțiune în primele două săptămâni de la începerea anului universitar.

(Din *Regulamentul privind activitatea profesională a studenților*)

SEDIUL CENTRAL:
str. Ion Ghica nr. 13,
sector 3, București,
telefon: 021.455.10.00;
e-mail: info@spiruharet.ro;
www.spiruharet.ro

13 SEPTEMBRIE

ZIUA POMPIERILOR DIN ROMÂNIA

Foto: Mihăiță ENACHE

Ziua Pompierilor din România, sărbătorită în fiecare an la 13 septembrie, semnifică curajul și loialitatea pompierilor militari pentru apărarea idealurilor de libertate și emancipare socială ale Revoluției române de la 1848.

(Continuare în pag. 3)

• Grigore Hagiu sau Cuvintele numelui tău...

Pagina 4

• Spectacolul de operă este un tot

Colaboratorul nostru Valeriu RÂPEANU în dialog cu Eugenia MOLDOVEANU

Pagina 8

• 90 de ani de OPERA ROMÂNĂ

În 1921, Societatea „Opera” a primit fondurile necesare pentru a corespunde criteriilor de instituționalizare a unui teatru muzical național, devenind OPERA ROMÂNĂ.

Pagina 8

PRACTIC, AM ÎNVĂȚAT ȘI NE-AM DISTRAT LA PRACTICĂ

Dacă te gândești la modul plăcut în care studenții de la Geografie se pregătesc pentru lucrarea de licență, parcă îți vine să te alături lor.

Trei ani de studiu temeinic și kilometri cutreierați pentru însușirea cunoștințelor practice, amintiri și fotografii....

Pagina 3

Puncte de vedere

DE LA AUTORITARISM LA DEMOCRAȚIE – ÎNTRE IDEAL ȘI REALITATE

Prof. univ. dr. Ștefan COSTEA

Ultimul sfert de secol XX a fost marcat de euforia provocată de sfârșitul „războiului rece”, vaga trecere la democratizarea țărilor foste membre ale „blocului comunist”. Ceea ce a produs un mare entuziasm, mari speranțe cu privire la instituționalizarea noilor regimuri democratice.

Dar, aceste procese de tranziție la democrație s-au produs la o scară mult mai largă, cuprinzând țări din Asia, Africa, America Latină ș.a., într-o mare diversitate de contexte și de situații, ceea ce a dat naștere unei veritabile mișcări pentru democrație la scară aproape mondială.

Acaste evoluții readuc în câmpul reflecțiilor teoretice și a investigațiilor științifice concrete necesitatea concentrării asupra unui ansamblu de teme de mare complexitate, dar și de presanță necesitate. Între acelea ar putea fi luate în considerare:

- substanța și veritabila definiție a democrației, astăzi;
- provocările intelectuale și practice ale epocii democratice actuale;
- universalitatea sau nu, a modernității și democrației occidentale;
- individul – consumator și/sau cetățeanul, în contextul solidarităților sociale;
- libertățile individuale și colective, egalitatea tuturor în drept, cetățenia, libera alegere a guvernanților etc., ca principii general admise și cultivate.

O primă mare problemă care se ridică este cea a compatibilităților sau, eventual, a incompatibilităților sociale, culturale sau spirituale, concepute drept cadru al autonomizării individului și a acțiunii colective, temă care deschide câmpul reflecției și a investigațiilor științifice privind democrația, tranziția la democrație și a consolidării acesteia. Evident că cea mai responsabilă, angajantă și cea mai periculoasă este cea a „democrației”, ca un concept filosofic, politic, sociologic și

ideologic. În funcție de modalitățile de soluționare a acestor probleme, derivă modalitățile și, evident, dificultățile construcției sau reconstrucției regimurilor democratice în epoca ieșirii din fazele autoritarismului și ale dictaturii. De aici derivă și o altă problemă capitală, tulburătoare: întrucât democrația nu este scopul ultim al unei societăți perfecte, atunci:

- este ea scopul ultim al unei societăți perfecte? sau
- utopia abolirii politicului prin suprimarea societăților civile?

•este ea un sistem de putere și un mod de relație între societate și stat, bazat pe raționalitatea acțiunii sociale, politice sau a acțiunii legale în condițiile existenței multipartidismului și a alegerilor concurențiale la care participă marea masă a populației, în care poporul singur este suveran?

(Continuare în pag. 4)

STUDENȚII ÎNTREABĂ. PROFESORII RĂSPUND

Astăzi, răspunde, de la Facultatea de Finanțe și Bănci, București

• conf. univ. dr. Cezar BRAICU

Conceptul de organizare. Ansamblul proceselor de muncă se desfășoară în orice firmă ținând cont de diviziunea muncii și de resursele materiale existente. Conducerea unei organizații se exercită în cadrul sistemului ei de conducere, căruia îi este proprie integrarea diferitelor părți componente ale organizației în funcție de obiectivele sale și de rolul pe care îl joacă în atingerea acestora.

Student: Care este conceptul de bază în organizarea managerială a firmei?

Profesor: Stabilirea cu precizie a atribuțiilor și sarcinilor ce revin salariaților și constituirea cadrului structural care să permită manifestarea ordinii necesare desfășurării activității eficiente constituie conceptul de bază în organizarea managerială.

Student: Ce presupune realizarea obiectivelor propuse?

Profesor: Realizarea obiectivelor propuse presupune alocarea unor resurse financiare, materiale și umane care, printr-o organizare managerială competentă vor contribui la îmbunătățirea condițiilor de viață ale membrilor organizației și la satisfacerea partenerilor sociali.

Student: Pe ce se bazează organizarea managerială?

Profesor: Organizarea managerială se bazează, pe de o parte, pe diviziunea muncii pe orizontală, care duce la precizarea și fixarea atribuțiilor și sarcinilor ce revin salariaților și, pe de altă parte, pe diviziunea muncii pe verticală, care asigură stabilirea unor niveluri de autoritate și precizarea raporturilor dintre ele. Organizarea managerială îmbracă două forme, și anume: organizarea procesuală și organizarea structurală.

• Organizarea procesuală grupează activitățile pe baza criteriilor de omogenitate și complementaritate pe funcțiuni. • Organizarea structurală este cea care preia rezultatele organizării procesuale și le încadrează, după diverse criterii, în structuri organizatorice adecvate caracteristicilor și posibilităților fiecărei unități economice. Organizarea structurală este suportul organizării procesuale.

Student: În ce constă organizarea procesuală?

Profesor: Organizarea procesuală constă, în esență, în stabilirea principalelor categorii de muncă, a proceselor necesare realizării ansamblului de obiective ale firmei. Orice firmă își desfășoară activitatea într-un anumit cadru organizatoric. Conținutul organizării și modul său de manifestare sunt condiționate de caracteristicile obiectivelor pe termen lung, mediu și scurt. Organizarea unei firme este cu atât mai eficace cu cât sunt mai bine precizate activitățile acesteia și cu cât sunt mai armonios îmbinate în cadrul unor organisme (compartimente) activități omogene sau complementare, în vederea realizării obiectivelor propuse. Organizarea managerială este strict subordonată atingerii obiectivelor, ca exprimări cantitative și calitative ale scopurilor urmărite de firmă. În raport de sfera de cuprindere și importanța lor, obiectivele se pot grupa în următoarele categorii: *obiective fundamentale (generale)*, ce exprimă principalele scopuri urmărite pe termen lung (de exemplu, perfecționarea capitalului uman și tehnologic; creșterea profitului; creșterea cotei de piață etc.); *obiective derivate (principale și secundare)*, care se deduc din obiectivele fundamentale, pentru realizarea cărora se alocă o parte importantă a proceselor de muncă din firmă și, respectiv, cele care derivă dintr-o mobilizare și un grad sporit de detaliere a proceselor de muncă. Prin organizarea procesuală se conturează, se ordonează și se antrenează ansamblul proceselor de muncă fizică și intelectuală ce se desfășoară în cadrul întreprinderii. Rezultatele organizării procesuale sunt caracterizate prin funcțiunile întreprinderii și a componentelor sale: activități, atribuții și sarcini.

Student: Care este conținutul conceptului de funcțiune a întreprinderii?

Profesor: Conceptul de funcțiune a întreprinderii, propus de Henry Fayol, s-a conturat în urma studiilor efectuate cu privire la organizarea și divizarea muncii în cadrul întreprinderii și desemnează o grupare de activități făcută pe baza anumitor criterii. Fayol a susținut existența a șase funcțiuni esențiale ale întreprinderii: tehnică (a produce), comercială (a cumpăra și a vinde), contabilă (a contabiliza), financiară (a finanța), de securitate (a bunurilor și persoanelor), administrativă (adică funcțiile managerului, respectiv a prevedea, a organiza, a comanda, a coordona și a controla).

Conceptul de funcțiune a constituit domeniul a numeroase cercetări, suferind modificări succesive ca definiție, grupare și conținut. Majoritatea opiniilor converg spre ideea existenței în firmele moderne de orice profil, a următoarelor cinci funcțiuni: cercetare-dezvoltare; comercială; producție; financiar-contabilă; personal (resurse umane).

În viziunea actuală, prin funcțiunea întreprinderii se înțelege un ansamblu de activități specifice, omogene și complementare în vederea realizării unor obiective derivate din obiectivul general al firmei. Fiecare funcțiune se divide în mai multe activități. În cadrul fiecărei activități se regăsesc mai multe atribuțiuni prin care sunt desemnate procesele de muncă bine conturate, care se execută periodic și uneori continuu și care în final conduc la realizarea obiectivelor specifice. (De exemplu, în cadrul activității de aprovizionare se regăsesc atribuția de urmărire a contractelor de aprovizionare; în cadrul activității de cercetare-dezvoltare se regăsesc atribuții de urmărire a investițiilor, crearea de noi capacități de producție, etc.). La rândul său, o atribuție se divide în mai multe sarcini. Sarcina reprezintă o componentă de bază a unui proces de muncă ce contribuie la realizarea unor obiective individuale, care, de regulă, sunt atribuite spre îndeplinire unei singure persoane.

Student: Cum putem grupa principalele caracteristici ale funcțiunii firmei?

Profesor: Principalele pot fi grupate astfel: caracteristici concepute pentru înțelegerea mecanismului de funcționare și conducere a firmei; indiferent de profilul și dimensiunile firmei, funcțiunile îmbracă forme diferite și denumiri adecvate; ponderea fiecărei funcțiuni diferă de la o firmă la alta, în raport de specificul activității.

Student: Există legături între funcțiunile întreprinderii?

Profesor: Toate funcțiunile întreprinderii se află într-o strânsă interdependență, se întrepătrund și se completează reciproc, formând sistemul organizării procesuale a firmei.

Student: De fapt, ce este o funcțiune?

Profesor: Funcțiunea este o noțiune teoretică, abstractă, semnificând o grupare sistematică, pe baze raționale, de activități, fără însă ca perimetrul grupării să fie delimitat precis. De exemplu, într-o întreprindere producătoare de bunuri materiale, funcțiunea de producție cuprinde activități ce vizează programarea, lansarea și fabricația producției, iar într-un institut de proiectări această funcțiune se referă la activități ce au în vedere programarea, proiectarea și urmărirea realizării proiectelor. Funcțiunea de cercetare-dezvoltare are o pondere

mai mare, față de celelalte funcțiuni, într-o firmă ce aparține unei ramuri de vârf a economiei (de exemplu: în telecomunicații, electronică etc.). În practică este dificil să se precizeze și delimiteze conținutul diferitelor funcțiuni, deoarece în activitatea de ansamblu a firmei acestea au legături de condiționare reciprocă, multiple și variate, o activitate, privită din diferite unghiuri, putând fi inclusă într-o funcțiune sau alta. De exemplu, activitatea comercială se regăsește în toate întreprinderile, indiferent dacă sunt industriale, de transporturi, de cercetare, de proiectare etc.

Student: Care sunt funcțiunile întreprinderii?

Profesor: Funcțiunile întreprinderii sunt: a) *funcțiunea de cercetare-dezvoltare.* Organizațiile, indiferent de profilul și domeniul în care operează, asigură adaptarea întreprinderii la activitățile de cercetare și proiectare a produselor și tehnologiilor urmărind dezvoltarea capacităților existente și crearea de noi capacități, perfecționând în același timp activitatea de organizare a conducerii, producției și a muncii. Funcțiunea de cercetare-dezvoltare reprezintă ansamblul activităților desfășurate în cadrul firmei prin care se studiază, se concepe, se elaborează și se realizează cadrul tehnic, tehnologic și organizatoric al firmei. Activitățile din cadrul funcțiunii de cercetare-dezvoltare au în vedere efectuarea de studii, elaborarea documentațiilor și proiectelor pentru dezvoltarea și modernizarea produselor și serviciilor, introducerea unor tehnologii moderne de fabricație, asigurarea informării și documentarea tehnico-științifică din domeniu.

Student: Despre ce vorbim când ne referim la categoria factorilor interni care favorizează cercetarea-dezvoltare?

Profesor: Din categoria factorilor interni care favorizează cercetarea-dezvoltare fac parte: sprijinul și încrederea din partea conducerii firmei; existența în cadrul compartimentului de cercetare a unui personal cu o pregătire corespunzătoare și un nivel de cercetare dezvoltat; finanțarea corespunzătoare pentru dotarea cu aparatură performantă și surse moderne de informare. Alți factori pot frâna activitatea de cercetare-dezvoltare; aceștia se referă în special la: lipsa de personal calificat în cadrul compartimentului de cercetare; lipsa unui lider recunoscut al activității de cercetare; nesustinerea financiară a activității de cercetare-dezvoltare; neasumarea riscului privind conceptul de schimbare și necesitatea schimbării. Funcțiunea de cercetare-dezvoltare are un caracter complex, prin faptul că se manifestă în toate domeniile. Importanța acestei funcțiuni rezidă în necesitatea adaptării permanente a firmelor la noile cuceriri ale științei și tehnicii contemporane.

Student: Ce activități distingem în cadrul funcțiunii de cercetare-dezvoltare?

Profesor: În cadrul funcțiunii de cercetare-dezvoltare deosebim trei activități principale: activitatea de previzionare a funcționării și dezvoltării firmei, axată pe cercetare științifică, inginerie tehnologică și introducerea progresului tehnic asigurând elaborarea proiectului politicii de ansamblu a firmei, constând în descoperirea și aplicarea de idei noi în vederea creșterii gradului de utilizare a capacităților de producție și creșterea eficienței

economice; activitatea de concepție tehnică concretizată prin investiții și construcții în conceperea și asimilarea de noi produse, implementarea de tehnologii modernizate, elaborarea de proiecte strategice și politicii de cercetare-dezvoltare; activitatea de organizare managerială care reunește ansamblul proceselor de elaborare, adaptare și introducere de noi concepte și tehnici cu caracter organizatoric.

Student: Care sunt principalele atribuții cu caracter organizatorice ale firmei?

Profesor: Principalele atribuții cu caracter organizatorice ale firmei sunt: formularea proiectului de politică organizatorică; elaborează și aplică studii și măsuri cu caracter organizatoric; elaborează programul de normare a muncii; colaborează cu consultanții în management extern în vederea perfecționării organizării firmei. Un obiectiv important al firmei, specific acestei funcțiuni, este economisirea resurselor materiale, financiare și umane în scopul maximizării profitului.

Student: O altă funcțiune a întreprinderii...

Profesor: O altă funcțiune este b) *Funcțiunea comercială.* Funcțiunea comercială cuprinde ansamblul activităților menite să concure la cunoașterea cererii și ofertei pieței de procurare nemijlocită a materialelor prime, materialelor, echipamentelor necesare desfășurării activității,

precum și de vânzare a produselor și serviciilor care constituie obiectul firmei, această funcțiune stabilind legăturile între-prinderii cu mediul ambiant extern.

Funcțiunea comercială cuprinde trei tipuri de activități specifice: aprovizionarea; vânzarea; marketingul.

Student: Prin ce se caracterizează activitatea de aprovizionare?

Profesor: Activitatea de aprovizionare este reprezentată de ansamblul atribuțiilor care au ca obiectiv punerea la dispoziția întreprinderii a materialelor prime, materialelor, combustibililor, pieselor de schimb, subansamblelor și a altor factori de producție necesari realizării obiectivelor stabilite. Principalele atribuții ale aprovizionării sunt: elaborarea programelor de aprovizionare pe trimestre și an, în funcție de activitatea întreprinderii; procurarea la termenele stabilite a materialelor prime, materialelor, echipamentelor de care întreprinderea are nevoie; urmărirea evoluției piețelor, produselor pe care întreprinderea le utilizează; stabilirea modalităților de aprovizionare și transport; stabilirea criteriilor pentru o bună gestiune a stocurilor.

Student: Dar activitatea de vânzare?

Profesor: Activitatea de vânzare asigură livrarea produselor, serviciilor și/sau lucrărilor, deci trecerea produselor din sfera de producție în sfera de circulație. Prin vânzare se realizează scopul celui care produce și/sau vinde, anume acela de a-și recupera cheltuielile de fabricație și pregătire a produselor realizate. Obiectivele urmărite de întreprindere, prin activitatea de vânzare, sunt: prospectarea pieței în vederea stabilirii relațiilor contractuale de desfacere pentru produsele fabricate, lucrările executate sau serviciile prestate de firmă; încheierea de contracte pe aceste direcții; asigurarea rezolvării reclamațiilor beneficiarilor în cadrul termenelor de garanție; asigurarea rentabilității activității comerciale etc. Principalele atribuții ale activității de vânzare sunt: elaborarea strategiei și politicii comerciale a întreprinderii; negocierea contractelor de vânzare-cumpărare; perfectarea contractelor cu clienții; urmărirea respectării graficelor de livrare a produselor și serviciilor; organizarea de depozite și magazine de prezentare etc.

Student: Ați amintit și activitatea de marketing.

Profesor: Activitatea de marketing are ca rol principal prospectarea pieței de vânzare (internă și externă), crearea și descoperirea necesităților consumatorilor, elaborarea unor modalități care să asigure accelerarea și amplificarea vânzării produselor și serviciilor orientând programul de producție propriu spre satisfacerea nevoilor și necesităților consumatorilor, asigurând în același timp încasarea producției și obținerea de profit maxim. Spre deosebire de activitatea de vânzare, care are o valoare tactică, activitatea de marketing are o valoare strategică și se referă, în special, la viitor.

Student: Care este rolul funcțiunii de producție?

Profesor: Funcțiunea de producție(c) asigură transformarea materialelor prime și materialelor în produse, prin care se realizează obiectivele din domeniul fabricării produselor, elaborării lucrărilor și/sau prestarea serviciilor care constituie obiectul de bază al firmei. Putem afirma că funcțiunea de producție cuprinde totalitatea activităților legate nemijlocit de realizarea producției. În procesul de producție, transformarea materialelor prime se realizează cu participarea unor factori complementari: muncă și capital, stabilindu-se o anumită relație între cantitatea de factori utilizați și cantitatea de produse obținută: $P=f(T*K)$, unde: P= producție, T=munca, K=capital.

Student: Ce activități cuprinde funcțiunea de producție?

Profesor: Funcțiunea de producție cuprinde în principal următoarele activități: activități de pregătire a producției; activități legate de executarea propriu-zisă a produselor; activități de control tehnic de calitate a materialelor prime și produselor; activități de întreținere, repararea și urmărirea parametrilor de funcționare a utilajelor în vederea eliminării rebuturilor.

Activitatea de pregătire a producției este direct legată de activitatea de proiectare, de asigurarea cu SDV-uri (scule, dispozitive, verificatoare) și trimiterii aprovizionării cu materii prime și materiale. Activitățile legate de executarea propriu-zisă a produselor constau în transformarea materialelor prime, materialelor în produse/servicii și lucrări care fac obiectul de bază al firmei.

Student: Ce înțelegem prin funcțiunea financiar-contabilă?

Profesor: Funcțiunea financiar-contabilă (d) reunește ansamblul activităților prin care se asigură obținerea și folosirea rațională a mijloacelor financiare necesare desfășurării activității de ansamblu a firmei, asigurând realizarea obiectivelor firmei, precum și înregistrarea și evidența valorică a mijloacelor materiale și a fenomenelor economice din

unitate. În cadrul funcțiunii financiar contabile distingem trei activități principale: financiară; contabilă; control financiar de gestiune. Obiectivele activității financiare definesc ansamblul proceselor prin care se determină constituirea, repartizarea, utilizarea și păstrarea mijloacelor bănești și a fondurilor existente la dispoziția firmei.

Student: Care sunt principalele atribuțiuni ale activității financiare?

Profesor: Principalele atribuțiuni privind activitatea financiară sunt: fundamentează politica financiară a firmei; elaborează studii și analize pentru procurarea resurselor financiare necesare desfășurării activității; stabilește prețuri și tarife pentru produsele și serviciile oferite; asigură efectuarea la termen a vărsămintelor cuvenite bugetului statului etc. Activitatea financiară asigură echilibrul financiar al organizației prin menținerea unor proporții judicioase între mijloacele bănești, atât ca intrări cât și ca ieșiri, asigurând obținerea unui profit cât mai mare pentru activitatea firmei.

Student: În acest context, cum ne referim la contabilitate?

Profesor: Contabilitatea reunește ansamblul proceselor prin care se înregistrează și evidențiază în expresie valorică resursele materiale și financiare ale unității. Principalele atribuțiuni ale activității contabile sunt: asigurarea evidenței tuturor mijloacelor fixe, a materialelor prime, materialelor, pieselor de schimb și produselor finite; organizează contabilitatea generală și pe cea analitică printr-un ansamblu de tehnici de înregistrare a cheltuielilor și veniturilor.

Instrumentul de bază al activității contabile îl constituie bilanțul care prezintă situația contabilă existentă și conturile de

rezultate care reflectă rezultatele financiare înregistrate în perioada precedentă. Bilanțul este documentul contabil de sinteză care prezintă situația existentă la un anumit moment și care cuprinde inventarul resurselor financiare și materiale ale unității. Controlul financiar de gestiune reprezintă ansamblul proceselor prin care se verifică respectarea normelor legale privind existența, integritatea și utilizarea valorilor materiale și bănești din gestiunea întreprinderii. Controlul financiar asigură organizarea și executarea prin viză de „control preventiv” a modului de utilizare a mijloacelor bănești și materiale ale firmei.

Student: Dar prin funcțiunea de resurse umane ce înțelegem?

Profesor: Funcțiunea de resurse umane (e), funcțiunea de personal urmărește analiza și evaluarea posturilor, asigură recrutarea personalului, selectarea și promovarea personalului, salarizarea, formarea și perfecționarea angajaților, efectuarea de studii pentru îmbunătățirea climatului organizațional și motivațional în cadrul firmei, îmbunătățirea condițiilor de muncă prin asigurarea corespunzătoare a activităților și serviciilor de protecție și securitate a muncii, igiena și medicina muncii. Indiferent

de stadiul atins de procesele tehnologice din punct de vedere al gradului de tehnicizare, contribuția resurselor umane la realizarea misiunii întreprinderii rămâne primordială. De-a lungul timpului, conținutul funcțiunii de personal s-a modificat astfel încât, în prezent, aceasta nu se mai rezumă doar la evidențe, regulamente, proceduri, salarizare, ci include și un sistem complex de probleme de ordin social. Funcțiunea de personal dovedește noi valențe datorită contactului direct și permanent cu oamenii.

Student: Ce reprezintă organizarea și structurile organizatorice ale firmei?

Profesor: Organizarea reprezintă procesul de distribuire și control al sarcinilor din cadrul unei colectivități în vederea valorificării ordonate a tuturor resurselor. Prin intermediul organizării, în conformitate cu teoria tradițională a firmei, se are în vedere maximizarea profitului. Corespunzător unei abordări distincte, se poate aprecia că, scopul dominant al firmei este și ar trebui să fie maximizarea prezentei valori a firmei, aceasta reprezentând un echivalent al obiectivului de maximizare a beneficiilor acționarilor.

Student: Când vorbim de conceptul de structură organizatorică, la ce ne referim?

Profesor: Concretizarea activității de organizare este reflectată prin intermediul structurii organizatorice. Structura organizatorică a unei firme reprezintă elementul esențial al sistemului de conducere, determinând într-o proporție însemnată funcționalitatea acesteia, modul de utilizare a resurselor umane, materiale și financiare, nivelul cheltuielilor și al profitului. Structura organizatorică oferă o viziune de ansamblu asupra întreprinderii, o sintetizează a mecanismului de funcționare a acesteia, permițând unui organism din exteriorul întreprinderii să desprindă esențialul. O firmă, pentru a-și desfășura activitatea își creează o structură organizatorică adecvată, care să-i permită să desfășoare activități curente și de perspectivă într-un mediu concurențial aflat într-o continuă mișcare.

Student: Care sunt elementele componente ale structurii organizatorice?

Profesor: Structura organizatorică nu apare definită în mod unitar de către specialiști, care accentuează în mod diferit asupra unor laturi sau aspecte ale acesteia caracterizând-o ca fiind: un mijloc de diviziune a muncii între un anumit număr de sarcini și de coordonare între acestea (H. Mintzberg); o schemă de repartizare a sarcinilor și responsabilităților în interiorul firmei (G. Pedraglio); o schemă a căilor ierarhice și de comunicare între diferite niveluri și cadre administrative, informațiile necesare circulând prin intermediul acestora (A. D. Chandler); o descriere a serviciilor, a raporturilor dintre acestea și a legăturilor ierarhice dintre șefii existenți pe diferite niveluri (J.A. Krier); un mod de divizare a muncii, de localizare a criteriilor de decizie, de exercitare a autorității, de stabilire a rețelilor de comunicații, de soluționare a conflictelor și de integrare socială (O. Gelinier). Componentele structurii organizatorice constituie obiectul unei vaste diversități de opinii în literatura de specialitate. În viziunea unor autori ce abordează această problemă, componentele structurale care apar cel mai frecvent sunt: funcțiile personalului, posturile, compartimentele, ponderea ierarhică, nivelurile ierarhice și relațiile organizatorice. Considerăm că o abordare mai completă și mai precisă asupra acestui mecanism atât de complicat este redată de profesorii Ovidiu Nicolescu și Ion Verboncu: „structura organizatorică a firmei reprezintă ansamblul persoanelor și subdiviziunilor organizatorice astfel constituite încât să asigure premisele organizatorice în vederea stabilirii și realizării obiectivelor previzionate”. Potrivit opiniei altor specialiști, alături de componentele structurale ale firmei apar și alte elemente precum: comunicațiile, autoritatea, subordonarea și coordonarea. Chiar dacă aceste componente nu sunt definite ca elemente distincte ale structurii organizatorice, ele se regăsesc de fapt la nivelul fiecărei structuri.

Student: Ce cuprinde structura organizatorică a unei firme?

Profesor: În ansamblul ei, structura organizatorică a unei firme, abordată ca sistem, cuprinde următoarele componente de bază: a)funcțiile personalului; b)postul de muncă; c)compartimentul; d)ponderea ierarhică; e)nivelul ierarhic; f) relațiile organizatorice. Primele trei componente (funcția, postul, compartimentul) sunt apreciate ca fiind componente primare ale structurii organizatorice. Ponderea și nivelul ierarhic constituie ordinea componentelor organizatorice. Relațiile organizatorice pot fi: de autoritate; de control; de reprezentare; de cooperare.

Student: Vă rugăm să ne descrieți, pe scurt, componentele structurii organizatorice.

Profesor: a) Funcția reunește ansamblul atribuțiilor și sarcinilor omogene din punct de vedere al naturii și complexității lor ce revin fiecărui angajat în vederea desfășurării activităților necesare realizării obiectivelor derivate din obiectivele generale ale firmei.

b) Postul de muncă. Particularizarea funcției la nivelul fiecărui loc de muncă formează postul prin intermediul căruia se ating obiectivele organizației prin îndatoriri alocate unuia sau mai multor angajați. Obiectivele postului reprezintă definirea calitativă și cantitativă a scopurilor avute în vedere la crearea sa. Ele justifică rațiunea înființării și funcționării postului.

c) *Compartimentele de muncă* . Compartimentul reunește sub o autoritate unică un grup de persoane ce îndeplinesc activități omogene sau complementare. În funcție de modul de participare la realizarea obiectivelor întreprinderii, compartimentele pot fi operaționale și funcționale. Compartimentele operaționale deservesc în mod direct obiectivele întreprinderii, în timp ce compartimentele funcționale contribuie în mod indirect la atingerea scopurilor firmei. Caracteristicile de bază care definesc compartimentul sunt: existența relației dintre membrii grupului, determinate de omogenitatea sau complexitatea activităților exercitate (de exemplu, raional de încălzire, raional de confecții, atelierul de SDV); existența relațiilor de dependență a tuturor membrilor grupului față de un manager (de exemplu, compartimentul de aprovizionare, de desfacere, financiar-contabil, marketing, etc.). Conform aprecierilor formulate de Peter Drucker, o structură este cu atât mai bună cu cât ea este mai simplă. La individualizarea unui compartiment trebuie avute în vedere operațiile, sarcinile și atribuțiile. În felul acesta, pot fi individualizate responsabilități care se referă la obligația de a executa și prerogativele care presupun dreptul de a le pune în aplicare.

d) *Ponderea ierarhică*. Ponderea ierarhică (norma de conducere) reprezintă numărul de persoane subordonate direct unui cadru de conducere. Principala problemă în ceea ce privește norma de conducere este stabilirea numărului de persoane care pot fi conduse nemijlocit, în mod eficient de către un manager. O supradimensionare a acestei norme constituie o diminuare a eficienței coordonării, în timp ce subdimensionarea reflectă o irosire de resurse. Influența pe care norma de conducere o are asupra procesului organizatoric al firmei poate fi reflectată prin intermediul formulei lui Graicunas: $C = n(2^{n-1} + n - 1)$, unde: C = numărul de relații posibile între manageri și subordonați, n = numărul total de subordonați

e) *Nivelul ierarhic*. Nivelul ierarhic desemnează ansamblul subdiviziunilor organizatorice plasate pe linii orizontale, la aceeași distanță față de managementul de vârf al întreprinderii. Numărul nivelurilor ierarhice este direct proporțional cu dimensiunile întreprinderii, depinzând însă și de competența managementului acesteia. Nivelurile ierarhice sunt determinate de pozițiile succesive pe care le au față de conducerea superioară a firmei. Factorii care influențează numărul de niveluri ierarhice pot fi grupați astfel: competența managerilor; diversitatea activităților și a atribuțiilor; tipul și complexitatea producției; dimensiunea firmei.

f) *Relațiile organizatorice* cuprind ansamblul relațiilor ce se stabilesc între componentele structurii organizatorice, prin reglementări oficiale (formale). Din punct de vedere al naturii lor, relațiile care apar în procesul de conducere se pot împărți în: relații de autoritate; relații de cooperare; relații de control; relații de reprezentare.

PRACTIC, AM ÎNVĂȚAT ȘI NE-AM DISTRAT LA PRACTICĂ

Pentru formarea competențelor profesionale, un rol deosebit revine practicii pe care studenții au datoria să o desfășoare. Încă din anul I, se organizează, în primul semestru, o aplicație de teren pentru un prim contact cu terenul, în care studenții sunt familiarizați cu primele noțiuni de bază ale componentelor mediului.

Studenții de la Facultatea de Geografie îmbină utitul cu plăcutul. Participă la excursii de practică, pentru a dobândi noi cunoștințe. Vizitează locuri noi și află lucruri interesante de la profesorii coordonatori, și în felul acesta, își fixează cunoștințele dobândite pe parcursul anului universitar. Este o recapitulare în practică. În loc să *mergi* cu degetul pe hartă, parcurgi traseul cu bocanci de munte, așa cum apare și în instructur. *Practica presupune deplasări zilnice (indiferent de condițiile meteorologice), studenții fiind rugați să-și asigure un minimum de echipament corespunzător: încălțăminte (BOCANCII DE MUNTE!!!) și îmbrăcăminte adecvată condițiilor de teren accidentat și pentru vreme ploioasă (un poncho);*

Studenții de la profilul geografico – turistic din Facultatea de Geografie au un prilej practic de a se familiariza și de a-și însuși unele competențe și abilități

specifice activității de turism, predate teoretic în procesul instructiv – educativ în anii de învățământ.

Programul de practică a studenților respectă tematica de specialitate cu referire specială la domeniul turismului sunt explicate. Problemele de specialitate din stațiunile turistice de către specialiștii din marketing turistic, directori și dispeceri de rețea, medici balneologi, recepționeri, administratori de hoteluri și agenți de turism.

Pe traseele turistice, profesorii coordonatori demonstrează, concret, la fața locului, modul cum sunt implicate în turism componentele geografice naturale, de la structuri geologice și relief, ape minerale și până la așezări cu viața economico – socială.

În timpul aplicației de specialitate, se urmărește și se explică studenților crearea, derularea, descrierea și încheierea unui program turistic (circuit turistic), după normele turistice internaționale.

Practica de specialitate constituie un bun prilej pentru studenții de a observa, sub asistența de specialitate, activitățile turistice pentru care sunt pregătiți în facultate în conformitate cu cerințele pieței muncii în domeniu.

După primul an de studii se desfășoară practica de o săptămână în staționar, unde studenții, cu sprijinul cadrelor didactice titulare ale cursurilor din primul an, deprind tehnicile de bază folosite în cercetarea componentelor mediului (geologie, relief, climatologie, hidrologie, activități antropice, măsurători de debit etc.). Practica se încheie cu un colocviu în timpul căruia se verifică competențele și deprinderile studenților însușite în perioada de practică. În cel de al doilea an, se fac alte deplasări în cadrul cărora se realizează profiluri geografice complexe prin cele trei trepte majore de relief ale României. Acestea permit aplicarea legilor geografice de bază: zonalitatea și etajarea componentelor mediului și noțiunile de bază ale relațiilor de reciprocitate dintre acestea. La sfârșitul anului, se efectuează practica de o săptămână. În vacanța de vară dintre anul II și III, studenții, sub îndrumarea cadrelor didactice, urmează să efectueze cercetări de teren pentru întocmirea lucrărilor de licență. Cu această ocazie, capătă competențe legate de cercetarea și cartarea pe teren a diferitelor fenomene geografice. Datele acumulate cu această ocazie vor fi utile la redactarea lucrărilor de licență. În anul III de studii, studenții au posibilitatea participării la încă două aplicații practice.

Ce trasee au urmat studenții din anul I?

Lect. univ. dr. Florin Vartolomei, responsabil de practică, pentru anul I, le prezintă, succint: Zona de studiu: Bușteni - Sinaia (deplasare cu trenul) - Stația Meteorologică Sinaia; Cota 1500 în limita timpului disponibil; Zona de studiu Sinaia – COTA 2000 – continuare, optional, până la Bușteni, prin Piatra Arsă-Valea Jepii Mari; Vizita la Muzeul Parcului Național Bucegi din Sinaia; Vizită la Castelul Peșea din Sinaia; Vizită la Mănăstirea, Sinaia.

Explicațiile de specialitate au fost oferite de către cadrele didactice pe tot parcursul aplicației atât pe traseu, la microfoanele autocarelor, dar mai ales la punctele de interes geografic unde s-a staționat.

Ce trebuie să știe studenții care își doresc să participe la astfel de excursii de practică?

Lect. dr. Radu Pițigoi, responsabil practică, anul II, ne prezintă instructajul pe care îl primește toți studenții. Iată câteva dintre regulile pe care studenții trebuie să le respecte: • în timpul orelor de activitate de teren, studenții se vor deplasa numai pe traseele stabilite de conducătorul de grup (cadru didactic) și vor efectua numai activitățile indicate de acesta; • nu este admisă părăsirea grupului iar orice altă activitate neprevăzută în programul de practică implică responsabilitatea directă a studentului; • în spațiile de cazare sau cu altă destinație (cantină, săli) se vor respecta cerințele administratorului și normele PSI, se va păstra curățenia și integritatea bunurilor; • în timpul deplasării cu mijloace colective de transport (tren, autobuz, șalupă) se vor respecta regulamentele specifice acestora; • aparatura și materialele de

lucru (busole, altimetre, termometre, hărți, planșe etc.) precum și echipamente de campare vor fi protejate și utilizate corespunzător. Deteriorarea sau defectarea lor implică răspunderea materială a studentului.

Cum arată un traseu pentru anul III?

Lect. univ. dr. Cezar Gherasim ne-a oferit detalii despre traseul pe care l-au urmat în practica pe teren desfășurată în perioada semestrul II. Programul zilnic, cu punctele de oprire și obiectivele vizitate:

Ziua I. Traseu: București – Pitești – Râmnicu Vâlcea – Călimănești. Puncte de oprire, tururi de oraș și stațiuni, obiective turistice vizitate: • tur oraș Pitești – explicații privind Câmpia Piteștilui, terasele Argeșului, acumulările hidro tehnice, istoricul și profilul economic al orașului; vizită la Mănăstirea Cotmeana (1387 – 1389), s-au oferit și explicații de geografie fizică, privind Piemontul Cotmeana; • vizită la complexul balnear Cozia – Căciulata; • cazare, vizită și cină la hotelul Central, tur de stațiune Călimănești.

Ziua a II-a. Traseu: Călimănești – Brezoi – Voineasa – Obârșia Lotrului – Vidra – Mănăstirea Cozia – Călimănești. Explicații: descriere traseu, stațiunea Voineasa (istoric, baza de cazare, vizită la hotel, complexul Vidra, sistemul hidroenergetic Ciunget și Lacul Vidra, proiecte de dezvoltare, schi (Vidruța, Obârșia Lotrului). Obiective turistice: • Arutella - castru roman, construit între anii 117 – 138; • Mănăstirea Cozia – construită între anii 1387-1388, vizită la muzeu, s-au oferit și explicații de geografie fizică, probleme privind arile protejate – *Parcul Național Cozia*, cu subdiviziuni din *Defileul Olului*, *Munții Făgăraș*, *Munții Lotrului*, *Munții Latoriței*, *Munții Căpățînii și Masivul Cozia* integral); • Mănăstirea Turnu, construită în anul 1776; • Mănăstirea Cornetu construită în anul 1666; • Mănăstirea Stănișoara, ce datează din anul 1747.

Ziua a III-a. Traseu: Călimănești – Băile Olănești – Ocnele Mari – Govora – Râmnicu Vâlcea – Călimănești. Stațiuni, baze de tratament și obiective turistice vizitate: • Băile Olănești - vizită la Complexul balnear Parâng și tur de stațiune, cu explicații geografice complexe; • Ocnele Mari - vizită la salină și tur de stațiune, explicații specifice de resurse și exploatare a sării (geneza sării, istoricul exploatarei, importanța economică, consecințe asupra mediului și comunității locale – alunecări, prăbușiri, zonele afectate); • Govora - vizită la Mănăstirea Govora, vizită la hotelurile *Parc* (baza de cazare și tratament), tur de stațiune balneară și explicații asupra zonei geografice; • Râmnicu Vâlcea (tur oraș, explicații asupra regiunii geografice naturale, istoric, economie, populație, turism).

Ziua a IV-a. Traseu: Călimănești – Râmnicu Vâlcea – Negruțu – Costești – Horezu – Vaideeni – Polovragi – Călimănești. Obiective vizitate: • Costești – (rezervația de trovanți); • Bistrița (mănăstirile *Arnota*, sec.XVII, *Bistrița*, sec.XV); • Mănăstirea Hurezi (sec.XVI) și muzeul etnografic; •

Romanii de Jos – (expoziția de ceramică); • Culele oltene și Muzeul de la Măldărești; • Polovragi (mănăstire, chei, peșteră).

Ziua a V-a. Traseu: Călimănești – Râmnicu Vâlcea – Curtea de Argeș – Pitești – București. Activități: • Colocviu, explicații pe traseu; • vizită la Mănăstirea Curtea de Argeș.

Prin realizarea lucrărilor practice, a seminariilor și a aplicațiilor practice, folosind și cunoștințele de la cursuri, studenții dobândesc o serie de competențe și abilități legate de familiarizarea cu mijloace tehnice și intelectuale specifice geografiei, cunosc problemele majore actuale ale lumii contemporane, se obișnuiesc cu lucrul în echipă în studierea problemelor de mediu și risc natural și cu managementul echipelor de cercetare interdisciplinară. În afara acestor competențe generale, dobândesc și o serie de competențe speciale, formate în cadrul laboratoarelor și a aplicațiilor de teren de la fiecare disciplină în parte. Astfel, la absolvire, studenții vor putea recunoaște principalele tipuri de roci și minerale, vor putea efectua observații și măsurători la stațiile meteorologice și hidrologice și vor prelucra și interpreta datele obținute. Prin cartarea proceselor geomorfologice actuale, întocmirea hărților cu evaluarea gradului și a claselor de risc și cartarea terenurilor după gradul de stabilitate vor fi capabili să realizeze studii și să acorde consultanță în problemele de amenajare și organizare a spațiului geografic. Lucrările și aplicațiile practice de geografie umană și turism pot contribui la conceperea programelor de dezvoltare regională și rurală, la prelucrarea și interpretarea datelor statistice privind fenomenele socio-economice, la organizarea și conducerea unei activități de turism, la asigurarea de consultanță și existență în derularea unor afaceri în turism, ca și la evaluarea resurselor turistice în vederea valorificării durabile.

Cele mai frumoase amintiri sunt cele din anii de studenție. Îți amintești cu drag de sesiune, de cât de greu ți-a fost să iei un anumit examen care îți dădea bătaie de cap, dar studenții de la Geografie sunt privilegiați. Ei pot oricând apela la albumele foto din excursiile de practică. Stațiunea Geografică Orșova, Călimănești, Tușnad, Bucegi, Râmnicu Vâlcea, Curtea de Argeș, Horezu, Ocnele Mari, Govora, Băile Olănești sunt doar câteva din locurile vizitate de studenții noștri.

Privind fotografiile poți să îți dai seama de bucuria studenților. Învăță într-un mod relaxant. Sunt curioși, întreabă, profesorii se opresc pentru explicații și pornesc din nou la drum. Primăvara, vara, toamna, iarna sunt prilejul perfect de a cunoaște zonele turistice sub toate aspectele lor. Fotografiile ce însoțesc textul sunt oferite de responsabilii celor trei ani de studii. Ele ilustrează activitatea studenților, locurile vizitate, momente din popasurile pentru explicații.

Vizite la muzee, și case memoriale, trasee de parcurs pe jos, vizite la mănăstiri, sunt doar câteva din activitățile pe care le desfășoară studenții în excursii.

Corina GHIGA

Universitatea Spiru Haret, prin Facultatea de Management Financiar Contabil Constanța, derulează proiectul

Practica studenților economiști în medii bancare simulate

Universitatea *Spiru Haret* desfășoară, în cadrul Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007 – 2013, axa prioritară 2 – *Corelarea învățării pe tot parcursul vieții cu piața muncii*, domeniul major de intervenție 2.1. – *Tranziția de la școală la viața activă*, proiectul *Practica studenților economiști în medii bancare simulate*.

Durata proiectului este de 18 luni, iar valoarea eligibilă a acestuia este de 958.302 lei, 825.124 lei din aceasta fiind finanțată de Uniunea Europeană, prin Fondul Social European,

114.011.11 lei – valoarea contribuției bugetului național, iar 19.166 lei reprezintă contribuția publică proprie a Universității *Spiru Haret*.

Obiectivele principale ale proiectului sunt realizarea unei agenții bancare simulate și desfășurarea practicii studenților de la Universitatea *Spiru Haret* și de la alte universități în cadrul acestei agenții, pentru următoarele funcții: front-office, consilier credite persoane fizice și consilier credite persoane juridice. Practica se va desfășura în două etape: una de instruire (care va implica

familiarizarea studenților cu terminologia folosită, cu produsele bancare, cu operarea cu software-ul bancar) și una de practică, în care

studenții vor avea roluri concrete de funcționari într-o bancă (studenții vor interacționa cu clienții, care sunt tot studenți, și vor efectua operațiuni concrete de deschidere a conturilor, depunere, creare depozite, evaluarea unor cereri de credite persoane fizice și persoane juridice).

Grupul țintă a proiectului este reprezentat de 350 de studenți înscriși la specializarea *finanțe-bănci*.

Proiectul va contribui la creșterea gradului de ocupare și a ratei de participare pe piața muncii, va îmbunătăți adaptabilitatea la locul de muncă și va crește calitatea resurselor umane, prin dezvoltarea eficientă a capitalului uman în România.

Rezultatele proiectului vor fi integrate în politicile locale de ocupare a forței de muncă și de recalificare prin colaborări cu agențiile de ocupare a forței de muncă.

ZIUA POMPIERILOR DIN ROMÂNIA – 13 SEPTEMBRIE

(Urmare din pag.1)

BĂTĂLIA DIN DEALUL SPIRII - 1848

Bătălia din Dealul Spirii de la București - act eroic al pompierilor militari în apărarea revoluției de la 1848 și prima afirmare patriotică a calităților morale și de luptă ale ostașilor tineri armate române moderne, constituită în urma Păcii de la Adrianopole din 1829. Intrarea în București a trupelor de invazie a prilejuit unităților române prezente în garnizoană - printre care și Compania de Pompieri - unul dintre cele mai înalțate momente ale Revoluției române de la 1848: înclăștarea din Dealul Spirii, devenită simbol al luptei pentru libertate și independență națională a poporului român. Comandantul Regimentului 2 Infanterie și șeful garnizoanei Capitalei, colonelul Radu Goleșcu, primise ordin în ziua de 12 septembrie din partea Locotenentului Domnești să deplaseze în ziua următoare subunitățile în Dealul Spirii, pentru a participa la primirea unei coloane otomane formată din aproape 6.000 luptători și comandată de Kerim Pașa, ce urma să preia cazarma din acea zonă, însă lucrurile au luat cu totul alt curs.

Print-o coincidență, în aceeași zi de 13 septembrie, cu puțin timp înaintea sosirii trupelor otomane avusese loc înmânarea noilor drapele ale Regimentului 2 infanterie. Solemnitatea a influențat moralul și devotamentul ostașilor, voința de a apăra demnitatea națională. Aceiași stare de spirit îi caracteriza și pe ostașii Companiei de Pompieri comandați de căpitanul Pavel Zăgănescu; aceștia viau să meargă cu toții la cazarma din Dealul Spirii, convinși de iminența unui conflict armat cu otomanii. Soldații lăsați pentru paza cazărmei au cerut comandantului lor: „Luați-ne și pe noi, nu ne lăsați în cazarmă, ca pe niște nevrednici, căci dacă acolo, în Dealul Spirii, va fi vreun război, noi vrem să murim cu frații noștri.” Înclăștarea propriu-zisă s-a declanșat ca urmare a unei altercații între un ofițer al companiei de Pompieri (sublocotenentul Dincă Bălsan) și unul otoman; deși impresurați din toate părțile de turci, pompierii s-au avântat cu curaj împotriva acestora, alternând focurile de armă cu lupta la baionetă și lovind fără cruțare inamicul care, în pofida superiorității numerice, a fost cuprins de panică. Otomanii au reușit să pună în poziție de tragere doua piese de artilerie și au deschis focul asupra pompierilor. Aceștia au pornit împotriva tunurilor inamice și după o scurtă luptă au capturat gurile de foc, pe care le-au întors împotriva dușmanului. Efectele au fost puternice: din rândurile otomanilor au căzut zeci de morți și răniți; numai că, din cauza lipsei de muniție, în cele din urmă tunurile au fost abandonate. Pompierii nu au încetat lupta decât atunci când Kerim-Pașa, văzând că

nu poate înfrânge rezistența garnizoanei din Dealul Spirii, a trimis un ofițer care a propus încetarea focului, garantând în schimb „libera ieșire din cazarmă” - angajament care mai apoi nu a fost însă respectat de otomanii. Pompierii au dovedit pe timpul luptei din *Dealul Spirii* vitejie, curaj și dibăcie în rezolvarea situațiilor de luptă, capacitate de rezistență și spirit de sacrificiu în inegală confruntare cu trupele otomane covârșitoare. Primul Parlament al României, apreciind sacrificiul eroilor de la 13 septembrie, curajul și patriotismul pompierilor militari, acordă în anul 1860 participanților la eroicul act pensii pe viață și prima medalie românească: PRO VIRTUTE MILITARI, iar în 1863, când oștirea română primea noile drapele, nu întâmplător domnitorul Alexandru Ioan Cuza alegea pentru această festivitate data de 13 septembrie.

În bogata carte a tradițiilor de luptă ale pompierilor militari români s-au înscris și alte glorioase pagini: pe timpul Războiului de Independență, când ostașii pompieri constituți în baterii de artilerie teritorială sau în coloane de transport muniții au contribuit la recăștigarea suveranității României; în momentele de cumpănă ale fâuririi Statului național unitar român de la 1 Decembrie 1918 când, la retragerea armatei române în Moldova, corpul pompierilor a rămas în teritoriul vremelnic ocupat de inamic, îndeplinind în grele condiții misiunea de apărare a vieții oamenilor și bunurilor împotriva incendiilor; pe timpul celui de-al Doilea Război mondial, companiile de pompieri au intervenit eroic pentru stingerea incendiilor declanșate de bombardamentele inamice, atât în Valea Prahovei, cât și în București sau alte localități ale țării. În confruntarea cu incendii devastatoare ori cu alte calamități, pompierii au făcut de multe ori dovada sacrificiului suprem, periclitàndu-și viața pentru a o apăra pe cea a semenilor.

Din decembrie 2004, în România funcționează un nou mecanism de gestionare a situațiilor de urgență, în conformitate cu standardele impuse de integrarea în structurile NATO și ale Uniunii Europene: a fost organizat și funcționează Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență. S-au creat cadrul legal și mecanismele menite să asigure în mod unitar și integrat apărarea vieții cetățenilor, a bunurilor și a mediului împotriva efectelor negative ale incendiilor, inundațiilor, accidentelor și altor tipuri de calamități, pe timpul producerii unor situații de urgență. Alături de „clasicele” misiuni ale pompierilor - de intervenție la stingerea incendiilor, la care s-au adăugat și cele de acordare a primului-ajutor în accidente de circulație, prin serviciile medicale de urgență, reanimare și descarcerare - serviciile profesioniste pentru situații de urgență de astăzi intervin și la salvarea persoanelor și limitarea pagubelor produse de inundații sau alte calamități, ca și la decontaminări, accidente chimice, nucleare sau de altă natură.

DE LA AUTORITARISM LA DEMOCRAȚIE – ÎNTRE IDEAL ȘI REALITATE

(Urmare din pag. 1)

Astăzi se consideră, potrivit sociologului francez Alain Touraine, că „democrația nu este un tip de societate, ci, mai limitat, un tip de sistem politic”. Dacă este așa, atunci pentru a putea descifra perspectivele tranziției de la autoritarism la democrație este important a lua în considerare realitatea istorică a existenței unor modalități multiple de înfăptuire a tranziției. Prima dintre acestea o reprezintă calea tranziției prin „ruptură” totală cu puterea preexistentă, cu consecințe practice și benefice, dar și, concomitent, periculoase pentru instituționalizarea și stabilitatea democrației. În schimb, pe parcursul istoriei și astăzi au apărut, s-au practicat și se practică și alte modalități de tranziție, mai „îndulcite” și „împure”, având alte logici, metode și tehnici de realizare a aceluiași obiectiv. Este vorba de:

- tranziția „negociată”, menită să conducă la îndepărtarea extremiștilor, din ambele tabere angajate în lupta pentru putere;

- tranziția prin „înțelegeri”, pe baza unui „pact” între toate componentele politice, menit să ofere garanțiile formale tuturor celor pe care schimbarea democratică îi înspăimântă, iar conducătorilor schimbării să îi limiteze solicitările diferitelor sectoare ale sistemelor sociale, într-o conjunctură politică și economică delicată.

- tranziția „convenită”, reprezentând tentativa de creare a unui nou regim, democratic, prin intermediul vechiului regim autoritar, eliberat de toate tarele autoritare, pe calea reformelor solicitate de transformarea democratică a tuturor componentelor structurale și funcționale ale sistemului social global;

- tranziția „coadministrată”, o variantă a tranziției bazată pe un „pact”, care constă din asocierea la guvernare, pentru o anumită perioadă de timp, a „moderatorilor” din partidele existente, în vederea evitării consecințelor redutabile ale prăbușirii autorității statului.

Indiferent de modalitățile de realizare a tranziției la democrație, două noi componente ale procesului de consolidare democratică se situează pe prim plan: asigurarea condițiilor necesare stabilității și a instituționalizării democrației. În ceea ce privește stabilitatea unei democrații, aceasta nu poate fi sesizată decât după anumite perioade de timp, care să permită constatarea veritabilei stabilității sau caracterul nesănătos al acesteia, concretizat în excluderea anumitor categorii de populație sau sectoare sociale, a unor blocaje în alternanța hegemoniei unui partid sau ascensiunea unor lideri carismatici ș.a. Privitor la instituționalizarea democrației, realizată de obicei în perioada tranziției, aceasta nu implică, în nici un fel, și înrădăcinarea instituțiilor respective. Mai mult decât atât, de obicei ele pot fi utilizate ca paravan al unor tranzații politice care se desfașează în afara lor, în târguilele de culoare sau în birourile diferitelor oligarhii politice. În ultimă instanță, toate discuțiile precedente conduc la necesitatea de a încerca un răspuns cu privire la ceea ce este și poate fi democrația, astăzi și în perspectivă. Pentru a contura cât de cât coerent răspunsul la această provocare, credem că ar fi util să plecăm de la cea mai simplă și limitată concepție a democrației și de la elementele sale constitutive.

Primul element îl reprezintă alegerea liberă a guvernanților de către cei guvernați. Ce propune aceasta? În primul rând alegeri libere, respectiv posibilitatea tuturor cetățenilor cu drept de vot potrivit prevederilor constituționale, a

organizațiilor sociale, partide, sindicate, organizații ale societății civile etc. de a se coaliza liber, de a se reuni și de a se exprima, în numele voinței și ale intereselor generale ale poporului. Evident că această definiție a ceea ce este o alegere liberă nu este pe deplin satisfăcătoare, dar este clar că fără alegeri libere nu poate exista democrație. O aprofundare a discuției presupune examinarea atentă a condițiilor pozitive, sociale, culturale, psihologice ale unei veritabile libertăți de alegere, ceea ce nu este posibil în acest cadru.

Al doilea element al democrației îl reprezintă libertatea politică, care, deși este chiar forma democrației, nu este o condiție suficientă, acolo unde participarea politică este slabă sau unde campaniile electorale devin ele însele „întreprinderi”, ori sunt dominate de cei mai bogați și inegalitățile sociale sunt atât de mari încât conștiința cetățenească este slabă sau chiar foarte slabă.

Pentru că democrația nu este și nu trebuie să fie doar o piață politică competitivă, ci o realitate politică, care să permită fiecărui cetățean să stabilească cât mai direct o relație între apărarea propriilor sale idei și interese și deciziile sau legile care definesc cadrul vieții sociale, colective. În acest sens este evident că veritabila democrație implică guvernări capabile să asigure integrarea socială, definirea unei conștiințe a cetățeniei,

precum și respectarea multiplicității opiniilor și a intereselor tuturor cetățenilor, concomitent cu participarea cetățenilor la realizarea și respectarea unei ordini instituționale legitime, ca și la reprezentativitatea agenților politici, în condițiile existenței autonome a tuturor acorilor sociali.

Al treilea element îl reprezintă existența unui spațiu public sau recunoașterea unei societăți politice, aceasta însemnând că spațiul democrației nu poate exista dacă membrii individuali ai societății aparțin numai unui spațiu privat. Pentru că izolarea personală, segmentarea societății, slaba comunicare între diferitele categorii sociale reprezintă serioase obstacole în calea democrației . În acest sens, societatea politică și cetățenia trebuie să fie autonomă, în raport cu statul sau chiar deasupra lui, respectiv să constituie un loc de comunicare între interesele private și unitatea de putere. De altfel, instituțiile politice, lipsite de reprezentativitate și de responsabilitate, rămân un joc politic fără orice legitimitate.

Problematica raporturilor dintre societatea pozitivă și stat trebuie înțeleasă în sensul că statul este, înainte de toate, un agent de gestiune a raporturilor „exterioare” ale societății cu alte state. Căci el nu este suspendat într-un vid social, dar are logica sa proprie, specifică. Pentru că, ori de câte ori se discută despre dezvoltarea unei țări, statul acesteia, se discută cu toate elementele sale constitutive: clase sociale specifice, partide, tehnocrație națională sau chiar dinastia sa, pe baza unei logici, care, evident, nu este cea a democrației. În consecință, discuția despre dezvoltarea unei societăți nu se înscrie în logica democrației, căci, din această perspectivă, dezvoltarea sau modernizarea societății nu apare ca rezultat al științei, tehnologiei, educației și a

raționalității lor, ci a unei dezvoltări voluntariste dirijate de stat, singur sau în asociere cu o clasă conducătoare, cu toate că orice societate trebuie considerată în același timp în funcționarea sa internă și a capacității sale de a se moderniza.

Dacă avem în vedere faptul că domeniul propriu al democrației este sistemul politic, atunci trebuie să înțelegem că ea este încadrată, pe de o parte, de viața privată, iar, pe de alta, de stat. Factorul intermediar între interesele și aspirațiile private și apartenența la stat îl constituie „cetățenia”. Aceasta înseamnă că democrația nu poate exista dacă așteptările și credințele private și apartenența națională nu se unesc direct prin intermediul spațiului intermediar al cetățeniei. Dar pentru aceasta trebuie să existe capacitatea de mediere a cetățeanului și a forțelor care să îi asigure această capacitate, forțe care nu pot proveni decât din credința în libertatea politică și angajarea personală în viața politică, în eforturile de dezvoltare și modernizare a societății. Dar, democrația nu înseamnă numai domeniul intermediar al cetățeniei, între interesele private și apartenența la stat, care este obligatoriu să fie direct reunite; în caz contrar, consecința este dispariția spațiului social al cetățeniei.

Această realitate demonstrează că democrația nu poate fi puternică, dacă urmărește să se identifice cu ansamblul

vieții personale și sociale, ea fiind chemată să rezide într-un efort constant pentru crearea cetățeniei, care să răspundă regulii de aur a respectării, în același timp, a convingerilor private și apartenențelor colective. De aceea, numai analiza instituțională a democrației nu este suficientă, fără a lua în considerare sacrificiile, care sunt necesare pentru apărarea ei împotriva indivizilor sau grupurilor sociale antidemocratice, și credințele profunde în libertatea politică și a virtuții, ceea ce ne conduce la a aborda aceeași problemă de jos în sus, respectiv, de la angajarea personală în viața politică, în eforturile de realizare a autonomiei și societății în raport cu statul. Din această perspectivă nu poate exista democrație, dacă agenții politici nu corespund agenților sociali, cu condiția asigurării primatului societății civile, în reprezentarea lor politică, chiar și în condițiile existenței sau recunoașterii pluralismului politic. La această etapă, intră în analiză și discuție și problema relațiilor dintre democrație și „multimile”, care, în esență, semnifică existența unei societăți destructurate, în care nu există niciun canal intermediar, între fiecare individ și guvernul central. Cu aceasta ajungem și la problematica relațiilor sociale, care, în ansamblul lor, conduc la „dualizarea” societății, care separă, pe de o parte, populația încadrată în economia națională și internațională și, pe de altă parte, pe aceea închisă în cadrul economiei informale sau „negre” și a unei vieți individuale și sociale locale, în această situație apărând o altă mare problemă socială, și anume, cea a raporturilor dintre minoritate și majoritate, a celor „mici” și cei „mari” și, deci, a raportului social de dominație și a luptei împotriva dominației, ceea ce generează forțe de mobilizare a

democrației. Înseamnă că democrația nu poate fi expresia voinței generale și a unanimității, sau a unui control absolut al unei puteri, fără control și fără limite. De aceea, în consecință, democrația trebuie să realizeze o combinație puternică între apărarea intereselor, aspirațiilor și idealurilor individuale și particulare cu eforturile de promovare și asigurare a interesului și a problemelor generale ale societății, pe baza considerării realității că toate ființele umane sunt egale, dincolo de diferențele de capacități și de oportunități care le separă economic, cultural, spiritual, religios etc, ceea ce se concretizează în dreptul fiecărui individ de a-și apăra propria sa individualitate și propria sa viață personală și istorie de viață.

O asemenea realitate aduce în discuție o nouă temă: cea a raționalității raporturilor dintre identitatea individuală și identificarea colectivă, care implică necesitatea ca nici una și nici alta să nu fie închise spre ele înșile. Soluția ar trebui să fie: minoritatea să participe la societatea din care face parte, pe baza recunoașterii acțiunilor raționale și a regulilor instituționale ale democrației, apărându-și, în același timp, identitatea, cu respectarea libertății de alegere a propriilor săi membri, din perspectiva unui individualism moral, care recunoaște că și libertatea are limite.

O veritabilă democrație reprezentativă nu presupune și existența instituțiilor care să garanteze libertatea alegerilor politice, ci, mai ales și în primul rând, existența unor aspirații, interese și idealuri sociale reprezentabile, existente înainte de a fi reprezentate, singurele în măsură să determine o prioritate a societății și a acorilor sociali asupra reprezentării lor politice. Dacă ne rezumăm doar la această problematică teoretică, generală a tranziției de la autoritarism la democrație, este obligatoriu să avem în vedere ordinea de complexitate a activității politice, de soluționare și transpunere corectă a acestei problematci în practică.

Agenții politici, care se angajează în acest efort, sunt obligați să țină seama de un ansamblu de procese concrete care apar, de consecințele și rezultatele soluționării lor. Căci, dacă democrația afirmă exercitarea rolului său politic în cadrul unei libertăți complete, având în același timp limite, în condițiile în care guvernații nu reclamă imposibilul și nici nu acleamă pe cei care le promit miracole imediate, ea nu se află într-o situație comodă.

Schimbările postautoritare nu se conturează totdeauna pe deplin clar și nu au numai rezultate pozitive. La limită, aceste schimbări se pot încheia cu realizarea unei democrații durabile, dar și cu democrații deviate sau chiar cu absența democrației. Căci ele reclamă fixarea de norme de comportament împărtășite de actorii politici, interpretarea practică și asigurarea funcționării efective a instituțiilor, identificarea reală a guvernanților și a elitelor democrației, noi circuite politice de structurare a intereselor și asigurarea medierilor dintre societate și stat sau între diferitele sectoare ale societății, ceea ce înseamnă și recunoașterea incertitudinii în acțiunea politică. Toate acestea necesită înțavarea jocului democratic și a democrației, atât de către și, poate, în primul rând, de către guvernanți, dar și de către guvernați, cu conștiința clară că nu există și nu poate exista democrație solidă fără democrați, atât la nivelul de vârf al societății, cât și la baza ei.

Începe școala! Realități și perspective în noul an de învățământ

(Urmare din pag. 1)

Ministrul Educației, Daniel Funeriu, anunța în urmă de două săptămâni că în noul an școlar controlul absențelor va fi mult mai riguros decât până acum. „Vrem să reducem absenteismul și abandonul școlar. Introducem proceduri mai riguroase în ceea ce privește controlul absențelor. Atenție, atât al elevilor, cât și al cadrelor didactice”.

O altă „mare noutate” anunțată de ministrul Funeriu pentru anul școlar actual este săptămâna *Școala alfel*. Este vorba de săptămâna 2 - 6 aprilie (înaintea vacanței de primăvară), în care se vor desfășura activități de educație non-formală. Acest interval de timp va fi dedicat activităților educative extracurriculare și extrașcolare, care vor fi derulate conform unui orar special, ce va fi elaborat la nivelul unității de învățământ, cu consultarea elevilor, a cadrelor didactice și a părinților. Tot în această perioadă vor avea loc fazele naționale ale olimpiadelor școlare pe discipline.

După aprobarea de către consiliul de administrație, acest program *Școala alfel* va deveni obligatoriu pentru școala respectivă și numărul de ore care va fi acoperit de acest program va fi cel puțin egal cu numărul de ore normal derulat în orarul obișnuit.

Noutăți aduce anul școlar și pentru cadrele didactice. „Începând cu anul școlar 2011-2012, inspectorii generali și adjuncți, precum și cadrele didactice cu funcții de conducere vor fi obligate să predea un anumit număr de ore. „Prin ordon de ministru am decis că nu va exista o degrevare totală a celor cu funcții de conducere, ci vor face un anumit număr de ore. Este foarte important contactul direct al acestora cu elevul și cu părințele”, a precizat ministrul.

Pe de altă parte, se anunță și schimbarea, în anul școlar 2011-2012, a modului de acordare a građațiilor de merit. „Gradația de merit se va da pe calitatea muncii efective la clasă, nu pe un teac de diplome, uneori fără relevanță”, a declarat ministrul.

În incheiere, să mai spunem că anul școlar 2011 - 2012 va fi organizat tot pe semestre. Primul semestru începe luni, 12 septembrie, și se încheie pe 23 decembrie 2011; vacanța pentru învățământul preșcolar și primar: 22-30 octombrie 2011; vacanța de iarnă: 24 decembrie-15 ianuarie 2012. Semestrul al II-lea: 16 ianuarie-22 iunie; săptămâna *Școala alfel*: 2 - 6 aprilie; vacanța de primăvară: 7 aprilie-22 aprilie. Vacanța de vară: 23 iunie-9 septembrie.

Numărul de zile de școală este identic cu cel din anul școlar 2010-2011. Succes, sănătate, ore de clasă interesante, pline de conținut și note mari!

Pentru un învățământ de calitate

Bacalaureatul 2012 începe acum!

A apărut, la Editura CD Press, volumul **Am ales proba de BAC – GEOGRAFIE – Europa – România – Uniunea Europeană, 50 de teste**, elaborat de prof. univ.dr. Nicolae Ilinca și prof. dr. Cătălina Șerban

În cadrul examenului de bacalaureat 2012, GEOGRAFIA are statut de disciplină opțională, fiind susținută la proba E. d) de către elevii care au urmat profilul umanist din filiera teoretică, pentru profilul servicii din filiera tehnologică și pentru toate profilurile și specializările din filiera vocațională, cu excepția profilului militar din filiera vocațională.

Cuprinsul acestui auxiliar curricular a fost conceput având în vedere atât competențele, cât și programa de examen pentru disciplina Geografie. Europa - România - Uniunea Europeană (clasa a XII-a), iin conformitate cu prevederile programelor școlare în vigoare. Testele propuse ca modele pentru examenul de bacalaureat 2012 au fost elaborate în baza prevederilor programei MECTS (Anexa nr. 2 la OMECTS nr. 4800/31.VIII.2010) și vizează:

ansamblul conținutului științific cuprins în manualele școlare aprobate.

Nicolae Ilinca este profesor universitar doctor la Facultatea de Geografie din cadrul Universității *Spiru Haret*, autor a numeroase lucrări de didactica și metodică predării geografiei, precum și a unor cărți de teste de geografie pentru bacalaureat și alte concursuri naționale.

Cătălina Șerban este profesor doctor la Colegiul Național *Georgehe Lazăr*, îndeplinind funcția de inspector de specialitate în cadrul Inspectoratului Școlar al Municipiului București.

Grigore Hagiu sau Cuvintele numelui tău...

Grigore HAGIU
27 septembrie 1933 – 1 februarie 1985

...Pasiunea lui Grigore Hagiu era să deschidă, să fie primul care începe ceva undeva, care cheamă, invită, așează lumea la masă într-o ordine, dă cuvântul, urmărește replica, întărește o discuție. Când lucrurile se poneau și mergeau strună în voia lor – de obicei se retrăgea, dar nu în sensul că absentă, că se plictisea și mergea acasă sau undeva unde să nu mai știe sau să nu-i mai pese de nimic. Nicidecum: el mergea undeva unde putea s-o ia de la capăt, iarăși cu alegerea subiectului, a începutului, a răspunsurilor amiabile, care iscau discuții despletite pe locuri și oameni... Și iarăși pleca s-o ia de la capăt în altă parte. Intr-un fel, orchestra succesiv, dacă se poate spune așa, grupuri de prieteni. Cel puțin în restaurantul Uniunii Scriitorilor asta făcea: trecea de la masă la masă ca să înțelegă discuțiile...Era aproape la fel cum făcea cu Nichita și cu Velea dimineața, pe Calea Victoriei: descindeau mai întâi la restaurantul *Caraiman* – unde seadeau strict cât pentru una mică, după care se ridicau, pe rând sau toți odată, zicând că trebuie s-o ia de la capăt la restaurantul *Marul de aur*, unde chiar ajungeau, dar după o „grăpare” atentă a străzii pline de lume (uneori se opreau la *Atenuța*, alteori ajungeau până la *Potcoava*, depindea

mult și de mișcările celor pe care-i recunoaște în drum sau de care erau reperați...) și de unde, desigur, se ridicau după ritualica „una mică” pentru a reveni în zona cantinei Uniunii Scriitorilor (în jurul căreia făceau, de fapt, aceste zilnice luări de la capăt până la orele convenabile). Ei, de fapt, făceau începutul zilnic al restaurantelor din centrul Bucureștilor, în sensul că poneau atelierele...Toată lumea știa că nu sunt bețiți, că pupă paharele și se caută între ei să stea de vorbă, să vadă lumea nouă și fie văzuți, să dea sens poetic întâlnirilor de tot felul. Erau tineri, foarte viguroși, extrem de atenți și rezistenți, cu adevărat exuberanți – și trăiau numai din și pentru replici: a spune un vers inspirat, a găsi o expresie de limbă potrivită, a spune unul despre altul ceva concis și potrivit – era tot ce-și doreau, tot ce căutau de fapt. I-am numit pe ei trei, dar câți alții nu erau cu ei... Nicolae Velea, de pildă, avea o atracție deosebită către criticii literari – cel puțin Matei Călinescu ori Nicolae Baltag erau mai mereu cu el (și, de altfel, toată lumea era fascinată de replicile lui „Nicolae Nuvelea” cum i se spunea). Pe lângă Nichita Stănescu seadeau mai ales poeții, dar cu precădere cei ardeleni – niciodată n-am înțeles prea bine de ce. Chiar pe Grigore Hagiu cu l-am crezut ardelen, și anume de prin nord, chiar maramureșean; și după ce am avut certitudinea că e exact pe diagonală, la capătul călălalt al hărții, tot ardelen mi l-am reprezentat – un fel de ardelen fixat la Galați cine știe de când. Altfel... ce ar căuta tot timpul la dreapta lui Nichita...

Pe mine, Grigore Hagiu nu prea mă băga în seamă, deși m-am nimerit de mai multe ori foarte aproape de el, chiar vecini de scaun. Mă accepta pentru că a înțeles că sunt discipolul lui Florea Fugariu, care era prietenul dominant al lui Nicolae Velea. Apoi, când am început să risipesc pe la colturile mele de masă informații noi despre Mihai Eminescu, i-am părut din ce în ce mai interesant, încât a încercat chiar „să mă învețe să beau”, cum făcea Velea cu noii veniți în grupul lor mai strâns. Desigur, n-a reușit,

eu fiind cam lacom când scăpam la tărie (destul de rar, vă rog să mă credeți, pentru că nu aveam nici timp nici bani...) – iar metoda Velea cerând tocmai asta, să legumești îndelung paharul, cum zicea inventatorul ei, să rotunjești, adică, licoarea sub limbă până simți că s-a copt și poți s-o storci a doua oară.... „Filosofia” era cam aceasta: noi trebuie să ținem piept votcii rușesti, cine rezistă mai mult e „mai mare”. De ce să ținem noi piept acestei otrăvi? Simplu, pentru că avem nevoie să ne strângem la un loc, să stăm alături unii de alții, să vorbim, să punem țara la cale și acestea nu se fac decât în locuri publice unde trebuie să faci ceva cu mâinile, cu buzele... Bine-bine, și de ce să nu bem noi vin îndoit cu apă lungă, sau bere sau altceva mai amănunțit? Nici asta nu se poate, pentru că între noi sunt oameni „de idei noi” și ăștia sunt de obicei votcari și trebuie să stai de capul lor să-i urmărești, să-i convingi, să-i învingi... Nu insist, dar e ușor de înțeles că generația Labiș a fost o generație cu pumn de fier în această privință, care respira între ideologi și trebuia să folosească aerul lor. Vorba lui Costache Negruzți (1844): *Nu e totnu să trăiești ca viermele în hrean ori ca șoarecele în cășcaval*. În anii '60-'70-'80 ai secolului trecut erau mulți care credeau sincer în idealurile votcii, dobândite aici și acum aceste idealuri, sau venite cu ei cu tot aici – și cu aceștia trebuia să ne măsurăm toți, pentru că voiam să-i convingem. Eu am prins căușa acestei generații (sunt născut în 1950), dar am înțeles că a existat realmente o tendință largă de convingere, adică acești tineri din poezia labișiană („Trăim în miezul unui ev aprins / Și-i dăm a-nsuflării noastre vană... / Ce ei ce nu ar delănțuții ca noi / În flăcările noastre se destramă...”) își consumau energia cu asta, adică „ei” voiau să ne convingă că e mai bine la colectiv, fără identitate, în socialism și comunism – în timp ce „noi” aveam ambiția să-i convingem că avem o personalitate, că suntem frumoși, inteligenți, necesari.

Cert este că „greii” ideilor noi se schimbau mereu, învinși, convingși, cum vor fi fost – dar veneau mereu alții și tot „noi” trebuia s-o luăm de la capăt, să-i îmblânzim și pe ăștia. Lucurile se petreceau la fel în cârciumii ori în ședințe, prin birouri etc. Cred că generația Labiș a lăsat după ea acest obicei imperativ: educați-vă șefii, înțelegeți-i că sunt oameni simpli, din popor, și n-au avut timp să învețe multe carte, arătați-le frumusețile scrisului vostru și al strămoșilor voștri, picurați-le în urechi adevărul, obișnuțiți-i de o idee... În mare, eu însumi mi-am consumat pana ziaristică astfel, îndemnat mai ales de Nicolae Velea (de care am fost mai aproape, nimerindu-mă de pe aceiași colclauri: geografia atrage sufletele), adică am spus și am răs-pus cam aceleași lucruri pe cele mai diferite tonalități cu putință, adică: îmi respingea cenzura un articol? – îl resciam și iarăși îl resciam, de câte cinci-sase ori, până găseam tonul sau până se plictisea ea înșăși... Numai că, un teritoriu cucerit era teritoriu cucerit, și-l apărăm cu străjnicie. Centimetru cu centimetru am reușit, în anii '80, să public chiar articole de Mihai Eminescu ce lipseau din ediția academică, oficială, apoi să dezvolt teoria conspirației, să critic manualele școlare, să desfașor polemici pe tema edițiilor croșetate ori prelucrate din clasici, și câte și mai câte. Toate, sau aproape toate – alimentate de filosofia aceasta a lui „picurați-le în urechi” pe care o înțelegeam din viețile crailor în jurul cărora mă satelitizasem...

Grigore Hagiu mă mă ținea în rezerva sufetului și pentru că nu aveam replica potrivită la tipic, mereu îmi trebuia un timp, de cele mai multe ori i-o aduceam a doua zi când trebuia, însă, să refac împrejurările – ceea ce nu-i plăcea mai deloc. Mi-a servit de odată o lecție pe care acum o consider severă – dar atunci, pe loc, n-am prea înțeles-o. Mai exact, cred că m-a folosit drept minge de ping-pong sau de băut sa să priceapă iapa sau cum vreți să mai spuneți. Iată cum a fost. Era pe terenul lui, pentru

că ne aflam prin județul Galați într-o obișnuită excursie scriitoricească – și era foarte cunoscut și respect. Se afla, însă, într-o alcătuire incomodă, fără amicii de deschidere, doar cu conducerea revistei „Luceafărul” și câțiva tineri redactori și colaboratori – la care se adăugaseră cam toți ziarisții și scriitorii locului, precum și mulți alți participanți de bună voie: în total două autobuze pline ochi de popor, însoțite de nu mai știu câte mașini mici negre, obișnuite în asemenea situații. Din partea scriitorilor gălățeni ne primiseră și ne conducea amicul Stelian Vicol împreună cu Costache Antoniu, dar noi, bucureștenii, făcuserăm fiecare grupuri de voie. Eu am vrut să-l cunosc, desigur, pe Liță Rugină, prieten de-al lui Velea, Iulian Neacșu s-a aflat mai mult pe lângă Viorel Dinescu, și așa mai departe. Ținta era comuna Șcheia, unde ne aștepta masa, și apoi, discuții cu cititorii la școala și la Căminul Cultural. Lucurile au mers strună, pentru că această comună avea un C.A.P. bogat, condus de un om al locului cu multă energie – și mai avea un primar extrem de ambițios, care făcuse nici mai mult nici mai puțin decât o minigrădină zoologică pe lângă parcul de joacă al copililor. Era prin 1986, cred, și desigur că nu mai țin minte amănuntele (numele celor doi, speciile de animale din grădina zoologică pe care, desigur, n-am vizitat-o etc.). Știu că l-am întrebat pe blândul Grigore Hagiu unde e portul – și el m-a privit cu dispreț: „Ce port, bătrâne, care port, aicea suntem la Șcheia!”, la care eu am avut replica pe moment: „Păi, tocmai d-a-ia, fiind vorba de o „șchelă”, asta nu se referă la vapoare, cheiuri, docuri!?”... A dat din cap a neîncredere și m-a lăsat să întreb în altă parte pe ce lume mă aflu. Am aflat repede că numele comunei vine de la un zăcămint de petrol, descoperit prin anii '60, și în jurul căruia s-au ridicat șchelele, adică sondele, de fapt mai întâi șchele pentru sonde, că nu e totnu nica pentru ei. Șchelele au stat, însă, câțiva ani buni în timpul căutărilor și oamenii au început să numească locul după

ele; altfel, dacă aveau în vedere sondele, ar fi trebuit să-i zică Sonda, ceea ce s-a dovedit că lui Grigore Hagiu i-ar fi convenit de minune ca pentru denumirea unui loc predestinat sinonimului „și pământul și subpământul alimentează”, aici, din belșug, sondele, oamenii fiind beneficiari cu porto-felul și cu trupul în egală măsură.

La Căminul Cultural, însă, Grigore Hagiu a ținut să mă prezinte publicului și oficialităților – și să mă întrebe public: „Don Giovanni, acum să ne spuneti cu ce ocazie pe la noi, pe la „Luceafărul”, și cu ce veți ocupați în timpul liber.” (Giovanni era porecla mea, și i a rămas, încă, pentru câțiva amici care nu mai fac legătura cu semnificația numelui). I-am răspuns pe scurt că mă ocup de Eminescu, și anume de ziarist, și a urmat un scurt dialog cu intenția de a-mi scoate, chiar și cu cleștele, vorbele din gură. M-a pus oarecum în gardă insistența lui pe o anumită temă, de pildă: „Așa, don Giovanni, Eminescu a fost conservator, auziți, dom' primar: conservator, care va să zică!”, dar am zis că cel mai simplu este să ies dintr-o eventuală încurcătură cu adevărul în brațe și am dezvoltat tema, care pe scurt este aceasta: în toamna lui 1880, după moartea lui Manoil Costache Epureanu, Partidul Conservator se reformulează cu Lascăr Catargiu președinte și un staff format din10 membri de vază, al unsprezecelea membru al staff-ului fiind redactorul șef al ziarului lui Catargiu, „Țimpul”. Da, e drept că mulți comentatori ai lui Mihai Eminescu atrag atenția că poezii critice în egală măsură pe conservatori și pe liberali, dar lucrurile trebuiec nuanțate. Mai întâi că acum, în 1880-1881, ca redactor șef al ziarului „Țimpul”, poetul era mari polemici cu liberalii și aproape exclusiv cu liberalii. Apoi, că ziarul liberalilor, „Românul”, îl numește de câteva ori pe poet printre fruntași Partidului Conservator. În unde acesta se întâlnește de atâtea ori cu P.P.Carp, Titu Maiorescu, Tache Ionescu, Nicolae Filipescu și alțiai alți fruntași politici români. Nu mă avertizează nimeni înainte de

ziaristicii sale. Cam asta am zis, fără să înțeleg zămbetele celor din jur – și nici, dar de data aceasta chiar de loc, insistențele lui Grigore Hagiu: „Așa, don Giovanni, așa, zi înainte cu Lascăr Catargiu...” Îți spunea numele cum ar fi pronunțat un nume de frunțaș politic din perioada interbelică, al lui Mihalache Iuliu Maniu, de pildă, cu intonație specială adică, și m-a cam intrigat. „Dar ce-aveți, oameni buni, cu Lascăr Catargiu? Va fi președintele Partidului Conservator până la moarte, în 1899, a fost prim ministrul României de mai multe ori, ministru de interne, a fost un apropiat al lui Alexandru Ioan Cuza. Caragiale îi face unul dintre cele mai frumoase portrete de oameni politici de la noi, a fost un bărbat de toată ispravă și, pe deasupra, prieten și protector al lui Mihai Eminescu...” „Da, don Giovanni, și a avut statuie în Piața Romană din București, eu am apucat-o, seadeu porumbiei pe chelia lui cum stau astăzi pe a lui Lenin din Piața Scânteii, și a avut și bulevard în București, și case...”

Acest dialog între mine și Grigore Hagiu pe scena Căminului Cultural din Șcheia a rămas de pomină. Poetul a încheiat cam așa, după câte îmi aduc aminte, „Dom' Primar, vă rog să-i arătați sediul C.A.P.-ului nostru acestui harnic eminescolog...”

Cred că ați înțeles, stimați cititori gălățeni, și nu e nevoie să continui: mă aflam exact în comuna Lascăr Catargiu, înființată de acesta la 1894, al cărei nume a fost schimbat în Șcheia la 1964, grație venei de petrol care a dat semne de viață la ivirea vremurilor noi. Subpământul i-a ajutat pe „votcarii” epocii să scape de istorie, să nu se mai împiedice într-un nume care, evoca fantomele trecutului negru burghezo-moșieresc. Iar acum, sediul C.A.P.-ului era, desigur, exact conacul fostului Președinte al Partidului Conservator, locul unde acesta se întâlnește de atâtea ori cu P.P.Carp, Titu Maiorescu, Tache Ionescu, Nicolae Filipescu și alțiai alți fruntași politici români. Nu mă avertizează nimeni înainte de

această excursie scriitoricească, iar Grigore Hagiu, blândul Grigore Hagiu, a înțeles – și a vrut să le servească „schelenilor” (că altfel nu le-oi zice, de pildă „scheleticilor”...Vedeți că la numele astuia scribilitice nici nu prea poți să faci derivate) o lecție de istorie cu știința de carte a unui neștiutor al locurilor, ca mine.

Demonstrația i-a ieșit de minune, dar nici eu nu m-am lăsat și, după ce am văzut în grabă sediul C.A.P.-ului, i-am zis aceluia primar frunțaș de comună frunțaș: „Bine, dom'le, aveți bani să faceți o ditamai grădina zoologică și nu puteți să vă construiți un sediu de C.A.P. ca să lăsați istoria să se prăfușească în pace?”

Discuțiile au continuat, desigur, pe ton glumeț, cu mici înțepături, cu „asta este” la tot pasul... A mai intrat în vorbă o tânără moldoveancă, brunetă, cu fața măslinie, într-un taior albastru închis, foarte afecțată, spunând că este secretară la școală... Se numea Ecaterina Carp, nici mult nici mai puțin... Am aflat că la școală sunt vreo 15 elevi cu numele de familie Carp, vreo 17 Catargiu... Și spunea, nu fără o oarecare mândrie, oricât de resemnată vi s-ar părea astăzi: „Chiar dacă ni s-a schimbat numele comunei, prin numele noastre de familie ne păstrăm identitatea, rămânem neamuri de Carpi, Catargiu, Filipești...”

Da, domnule Grigore Hagiu, ai dreptate, să ne educăm șefii, să le sporovăim istoria la ureche, iar și iar, până-i convingem, dar cu asta ce-am făcut? Să te cheme Carp și să nu știi cine a fost P.P.Carp, Catargiu, și la fel...Dar dacă ne-am chema Eminescu, Bălcescu, Argezei, Cantemir, Brâncoveanu? Am putea (am fi putut) să ne convingem, să ne învingem șefii și să ne dea voie să purtăm aceste nume. Ei ar fi dispuși, în loc să le recităm *Scrisoarea III*, partea a doua, noi am fi bucurosi...

Și uite așa s-a consumat filosofia îmblânzirii scorpiilor care ne răpea timpul, și mie, și lui Grigore Hagiu, și atâtor altora, în ultimii ani de comunism.

N. GEORGESCU

Să ne cunoaștem profesorii

Deși se spune că există o mare simfonie a sferelor celeste, ce influențează și viitorul nostru pământesc, aici, pe Terra, muzica simfonică interesează o elită din ce în ce mai rarefiată. Compozitorii acestui gen muzical complex și complet sunt și ei din ce în ce mai puțini, ca zimbrii dintr-o rezervație. Printre aceștia se strecoară pe spirala ascendentă a talentului său, cu grație de cariadă, compozitoarea de muzică simfonică și vocal – simfonică, muzică de cameră, corală și electronică, muzică de scenă pentru spectacole coregrafice și de multimedia, Maia Ciobanu.

A pornit pe cărarea muzicii urmând *Conservatorul de Muzică „Ciprian Porumbescu”* din București, specialitatea *compoziție și pian (compoziția* cu Dan Constantinescu și Myriam Marbe, *forme muzicale* cu Ștefan Niculescu, *armonia* cu Mircea Chiriac, *contrapunctul* cu Liviu Comes, *instrumentația* cu Aurel Strele, *orchestratia* cu Nicolae Beloiu, *pianul* cu Aurora Ienei). În permanentă dorință de cunoaștere și evoluție profesională și artistică, tânăra compozitoare Maia Ciobanu nu se oprește aici și continuă studiile prin diverse burse internaționale postuniversitare, precum: bursă oferită de „Internationale Ferienkurse für Neue Musik” – Darmstadt (R.F.Germania) în anul 1980 - unde participă la cursuri de *compoziție și analiză muzicală* cu B. Ferneyhough, G. Grisey, W. Rihm, H. P. Haller, W. Kotonski, T. Murail și alții; bursă oferită de Swedish Institut la Academia de Muzică din Göteborg, în anul 1995, ocazie cu care se documentează la Studioul de muzică electro-acustică (Lindbladstudio) al Academiei.

Ca doctor în muzică la Universitatea Națională de Muzică din București, în anul 2002, cu teza „Aspecte ale relației sunet - mișcare. Textul muzical ca element al spectacolului coregrafic”, susține conferințe la Academia de Muzică din Göteborg (Suedia), în KÖln-Wuppertal (Germania) și la Universitatea din St. Gallen (Elveția).

Diplomele și premiile compozitoarei Maia Ciobanu vorbesc de la sine despre valoarea compozițiilor sale, fiind numeroase, iar dintre acestea putem aminti: *Mențiune de onoare la Concursul Internațional de Compoziție din Mannheim (Germania) GEDOK, 1980; Diploma de onoare a Universității Cultural Științifice* București, 1987; *Premiul Academiei Române (1998) pentru Concertul pentru percuție și bandă; Premiul Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor (1999) pentru lucrarea Jurnal'99; Medalia „Meritul Cultural” (2004) pentru întreaga activitate muzicală; Diploma de merit a revistei „Actualitatea Muzicală” București, 1987.*

Ca activitate organizatorică, managerială și de cercetare a fenomenului artistic muzical putem

Conf. univ. dr. MAIA CIOBANU:

*Este păcat să se confunde fumul cu focul
și gălăgia șmecheră cu arta autentică!*

Conf. univ. dr. George GRIGORE, decanul Facultății de Arte

menționa: director muzical al grupului *Alternative*, pe care-l înființează în 1992 - o formație care integrează lucrările muzicale contemporane repertoriului universal, propunând, în același timp, o nouă concepție asupra derulării unui program muzical (concerte în București, inclusiv în *Săptămâna Internațională a Muzicii Noi*); coordonator al Centrului de informare asupra muzicii contemporane (1995-2002); Președinte al Secțiunii Naționale Române a SIMC (International Society for Contemporary Music) 2002 – 2003; fondator și editor-sef al primei publicații a Secțiunii Naționale Române a SIMC (în limba engleză) *Contemporary Music - Romanian Newsletter* - primul periodic destinat să promoveze muzica românească contemporană în lume; a susținut un Ciclu de conferințe „Relația sunet - mișcare” la Universitatea cultural - științifică București (1985-1988); Co-organizator al Festivalului Internațional „Ascultă și vei înțelege” realizat în colaborare cu Institutul francez din București (2002); a susținut o pertinentă activitate publicistică (articole, studii și eseuri) în revistele și periodice „Muzica”, „Contemporanul”, „România literară”, „Flacăra”, „Actualitatea muzicală”, „Revista „22”); a fost un activ realizator de emisiuni radio la *Radio România Muzical*, colaborând cu posturi de radio/tv din țară și din străinătate (interviuri, colocvii, mese rotunde etc.); colaborări cu ICARE (Institutul de Cercetare a Avangardei Românești și Europene); membră a Comisiei de muzică simfonică și camerală a UCMR (2000 - 2002); membră a Comitetului de conducere al SIMN - *Săptămâna Internațională a Muzicii Noi* (2000); membră a Comitetului Director al UCMR - ADA, începând din anul 1998; membră a juriului Concursului Internațional de compoziție *Jeunesse Musicale* București 2006.

Compozitoarea Maia Ciobanu a încurajat experimentalul, pentru că - spune acesta - „...Experimentul a existat din todeauna, acesta apărând înaintea ființei umane. A exista în sine devine un experiment cosmic; a ieși din găoace este primul experiment al puilui de pasăre. Putem privi experimentul în sine, ca aventură, ca proces declanșat de o ipoteză a imaginației, de o țință a intuiției. „A gusta clipa” experimentului poate deveni însă o capcană, căci trăisrismul este un joc steril. Experimentul ca termen, ca atitudine și ca fapt în sine a avut și continuă să aibă o semnificație cu evoluție aventuroasă și de multe ori amuzantă...Prin anii '50 era lăudabil să nu răspundem la provocări, cei care provocau fiind întodeauna persoane dușmănoase, dacă nu chiar dușmani de-a binelea. Un om de bine nici nu provoca și nici nu răspundea la provocări. În zilele noastre, dimpotrivă, oricine e gata să răspundă la provocări, un proiect provocator este un proiect bun și fiecare, întrebât sau neîntrebat, susține cu patimă că îi plac provocările. În România (și nu numai) experimentul a avut o traectorie comparabilă cu cea a „provocării”; în anii '50 - '70 atitudinea oficială academizant-conservatoare din spațiul socialist îl împingea în zona derizoriului, considerându-l în cel mai bun caz un fel de acnee juvenilă. A stăruii pe această cale dincolo de limitele adolescenței artistice friza înfantilismul, dacă nu indecența. Această poziționare nu a făcut decât să stimuleze și mai mult apetitul inovator al celor mai buni din cei ce formau pe atunci tânăra generație. Faptul că atitudinea academizantă se cupla cu obediențe față de cerințele ideologice ale unui status-quo politic profund antipatizat infuza adrenalină inițiativei tineresci. Putem constata acum că – paradoxal –

datorăm nașterea unor lucrări absolut unice ca originalitate opoziției socialism - capitalism, acum dispărute. Încă o dată Goethe are dreptate: *doar îngrădirile pot stimula personalitatea*. Îngrădirea este fertilă pentru imaginație deoarece creează nemulțumiri, impune soluții, devine un motor al creativității. În mod evident, ideală este îngrădirea estetică sudată cu cea social - politică. Faptul că acum nu mai avem cenzură plictiseste pe toată lumea și vestejește din start orice inițiativă înnoitoare. Dacă e permis, dacă nici măcar nu e imoral, ce haz mai are?” „Astăzi – îmi spune în continuare compozitoarea și profesoara Maia Ciobanu – liniștea este o excepție și a devenit practic un lux. Există muzică peste tot. Avem și câteva câștiguri indubitabile pentru muzica românească de după decembrie '89: deschiderea comunicării și a informației, precum și o atitudine mai relaxată în ceea ce privește orientările estetice. Cred că sunt pași importanți pentru viața noastră muzicală și, chiar dacă nimeni nu certifică valoarea, ei favorizează structurarea unui alt fel de a gândi și de a înfăptui sonorul. *Manifestele elitiste* pe care le-am creat au avut un puternic impact în mediul cultural - artistic românesc și nu numai. Elita, percepută și asumată ca *stare a spiritului* constituie o redimensionare inovatoare a interpretării conceptului. Cred că elita este indispensabilă. Elita încearcă să urmească lucrurile care stau, ori să le devieze pe cele aflate în mișcare. Spre deosebire de permanenta mișcare pe care o generează, elita este o stare dincolo de bine și rău, de morală și imoral, sau de orice alte categorii cu care suntem obișnuiți să cântărim dihotomii ori în nuanțe de gri-uri unde orice valoare de adevăr între 0 și 1 este plauzibilă. În ceea ce privește cele trei *Manifeste*, ele sunt foarte diferite și în același timp perfect convergente. *Manifest elitist - 1* este o lucrare multimedia cu rol de *pilot* al ciclului, *Manifest elitist - 2* este *muzică pură* – o piesă camerală, iar *Manifest elitist - 3* este o lucrare de atitudine etică și estetică a modului meu de a gândi, de a crea și de a acționa. Nu am urmat în carieră unele modele, ci m-am supus ideii creatoare. Am adunat informația și am avut inspirație...”

Am să închei acest mic interviu cu câteva versuri ale lui Tudor Mihai Cazan (1984 – 2005, fiul compozitoarei) din poezia sa, *„fără titlu”*, din volumul *„Improvizez libertate”*, apărut la Editura *Muzeul Literaturii Române*, București, 2007: *„Caut reguli/ într-o libertate fără reper:/ am nevoie de ieri...”*

Și noi avem nevoie de experiența de ieri și de azi a celor ce au fost și a celor ce sunt, cât și de valoarea unor astfel de artiști creatori ce au dăruit din puținul timp al existenței lor mare parte actului pedagogic. Actualmente, doamna Maia Ciobanu este conferențiar universitar doctor la Facultatea de Arte – Catedra de Muzică a Universității *Spiru Haret* București (din 2003), unde predă *forme muzicale și compoziție*, colaborând, ca profesor asociat, și la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „I. L. Caragiale” din București, specialitatea *relația sunet - mișcare și istoria muzicii* (din 1993). Iată, la început de un universitar, tinerii învățacei primesc actual sfânt al educației artistice, al pedagogiei muzicale, multumind pentru răbdare și sacrificiu de sine doamnei conferențiar universitar doctor Maia Ciobanu. Și noi multumim pentru tot: pentru sunet, pentru mișcare, pentru istoria muzicii, pentru forme muzicale și pentru compoziție... MULȚUMIM DOAMNĂ!

Matty în atelier - expoziție de caricatură

O expoziție cu desene originale semnate de Matty Aslan, unul dintre cei mai cunoscuți și îndrăgiți caricaturişti români, va fi deschisă în perioada 15 septembrie - 1 octombrie, la Galeria Saint Ink (str. Doamnei nr.3), sub egida Muzeului Benzii Desenate. Lucrările expuse au fost donate de soția autorului, d-na Simona Mehedinți-Aslan. Vernisajul expoziției va avea loc joi 15 septembrie, de la ora 19:00.

Născut pe 7 mai 1924 în orașul Ismail (astăzi în Ucraina), într-o familie de armeni, Matty Aslan a devenit rapid unul dintre cei mai cunoscuți caricaturişti români. Timp de 17 ani e a publicat zilnic în *România Liberă* rubrica sa de umor satiric, denumită *Una pe zi* din *Mold*. Abordarea sa incisivă și empatică a vieții cotidiane l-a făcut foarte popular în rândul cititorilor pe care îi încânta și cu albumele sale de buzunar - *D-ale pescarilor și vânătorilor* sau *Ghidul spectatorului de fotbal* - și albume mai cuprinzătoare ca *Matty: în Delta sau Să fim serioși..* A regizat și filme de animație: *O poveste cu ursuleți*, *Formica*, *D-ale organelor* și altele.

A participat la saloane ale umoristilor și anuale de grafică. Matty Aslan s-a stins din viața la data de 21 septembrie 1995.

Expoziția de desene apare sub egida Muzeului Benzii Desenate în colaborare cu Revista COMICS și Caricaturi DUM-DUM.

că sunt prieteni din todeauna. Pare că au multe în comun. Afară este început de toamnă, dar, paradoxal, înăuntru este pornit aerul condiționat. E răcoare. Se privesc sfîșie. Sunt atipici. Ea răsfoiește o carte, de emoție, Dostoievsky - *Idiotul*, și el se joacă cu telefonul. De mult nu am mai avut ocazia să văd o astfel de scenă. E clar că ei sunt diferiți de restul tinerilor de vîrsta lor. Și chiar dacă nu se vor mai vedea niciodată, sunt sigură că vor povesti nepoților acest episod.

Eu îi privesc discret cu admirație și mă gândesc la o lume utopică, în care toți oamenii se tratează cu respect și prietenie, cu loialitate. Lumea mea utopică începe în tren. Acolo învăt de la cei mai tineri ce înseamnă loialitatea, de la cei mai tineri ce înseamnă sinceritatea și spontaneitatea, de la excepții cum să mă comport civilizat. Dar când voi ajunge la destinație realitatea mă va trezi. Bacalaureatul care lasă un gust amar, tot mai multe scandaluri în școli și tot mai mulți tineri care își vînd copilăria.

Unde sunt vacanțele la bunici, jocurile copilăriei, sentimentele sincere, idilele de-o vară, lecturile de vacanță? Poate cănd ne vom trezi din această stare euforică, cauzată de noile apariții, în materie de telefoane, laptop-uri etc, de pe piață. Vom ajunge să ne plictisim de ele la un moment dat. Poate ne vom întoarce la vechile tradiții.

Corina GHIGA

Invitațiile Doamnei Pictura

Mărturisesc în această publicație faptul că cele mai noi și mai valoroase subiecte, din lumea artelor vizuale, le-am găsit, ca umil reporter, la Galeria *Elite Prof Art*, situată în strada *Nanu Muscel* nr. 14, în selectul cartier *Croceni*, din București. În aceste zile, aici este deschisă expoziția de pictură, grafică și fotografie intitulată relevant *Bucureștii de ieri și de azi*, de marți până vineri, între orele 11,00 și 19,00, și, sîmbăta, între orele 11,00 și 14,00.

La această galerie am descoperit un pictor aparte, care răspunde la numele de Nicolae Hilohi. Prin proverbia la amabilitate a directorilor de la Galeria *Elite Prof Art*, Mihaela și

De obicei, pictorii deschid mai multe expoziții personale până să ajungă la un stil personal, la o notorietate în rândul colecționarilor, criticilor, artiștilor. Cu Petrică Bădilă lucrurile stau altfel, el a obținut un succes, pe deplin meritat, încă de la prima expoziție, în care a dovedit, pe deplin, că este un creator cu un drum foarte bine conturat către inimile admiratorilor săi, către adjectivele speciale ale comentatorilor și către cardurile celor care achiziționează artă.

Argumente pentru toate acestea am găsit la *Centrul Artelor Vizuale* (Galeria *Căminul Artelor*, etaj) în expoziția cu titlul *Dialog cu natura*.

52 de picturi și pasteluri au pus în valoare experiența lui Petrică Bădilă, care se oprește acum la peisaje din România, Italia și Franța.

La mulți ani, maestre Constantin Codrescu!

La 5 septembrie,

marele actor și profesor

și-a sărbătorit ziua de naștere.

Mihai Mălaimare:

Un București frumos nu poate fi imaginat decât prin efortul conjugat al artelor și al artiștilor

Profesor la Facultatea de Arte a Universității *Spiru Haret*, director al Teatrului *Masca*, binecunoscutul actor și regizor Mihai Mălaimare propune bucureștenilor o nouă experiență artistică, *statuile vivante*, ce pot fi admirate pe 16 septembrie la PARK(ing) Day, în parcurile de la Unirea și Mall Băneasa, pe care a împărțit-o și RFI

Teatrul Masca și-a făcut un renume din a juca în spații neconvenționale. Veniți la PARK(ing) Day cu un spectacol de statui vivante care ne aduc aminte de cele pe Las Ramblas. Ce presupune mai exact spectacolul ?

Mihai Mălaimare: Un spectacol de statui vivante este mai degrabă o ocazie extraordinară pentru cei care asistă să-și pună întrebări, să descopere imagini, să-și reamintească senzații. Întâlnirea cu o statuie vivanta este o ocazie să vezi pe viu cum ar putea arăta propria ta viață dacă ai acorda mai multă atenție frumosului, calmului, generozității.

Ați avut reprezentații în parc, ați acaparat atenția și în stațiile de metrou. Cum este pentru actori să joace în afara scenei tradiționale ? Se creează o altfel de legătură cu publicul?

Mihai Mălaimare: Spațiul neconvențional are propriile sale legi, pe care actorii care joaca le descoperă pas cu pas. Este mult mai incitant decât în interior, este mult mai viu, mult mai adevărat. Publicul este aproape, legătura este directă, actorul și spectatorul devin eroii unei întâmplări care îi privește pe amândoi, ai unei întâmplări capabile să schimbe destinul amândurora și, ceea ce este poate chiar mai interesant, să redefinească spațiul, să-i dea o alta conotație, să-l facă mai prietenos, mai uman. La PARK(ing) Day vrem să mobilizăm oamenii și să îi încurajăm să își transforme orașul într-un loc mai frumos.

Prin spectacolele pe care le dă Teatrul Masca în spații neconvenționale, ați participat și dumneavoastră la îmbunătățirea ambientului. Cum ar arăta în opinia dumneavoastră un București frumos și ce ar trebui făcut pentru a scăpa de fețele triste ale oamenilor care îl traversează ?

Mihai Mălaimare: Trăind într-un spațiu prin definiție depeizant, omul ajunge să se înstrăineze el însuși de semeni, de mediu, de sine însuși. Artă este un extraordinar liant social, o minunată șansă pe care o comunitate o are pentru a-și analiza condiția și, mai ales, pentru a-și redefini obiectivele. O piață anodină, o parcare ca multe alte mii, poate deveni, prin legătura cu un spectacol de teatru, de exemplu, un altfel de spațiu, unul care coagulează, întreține, definește, construiește, structurează o adâncă responsabilitate comunitară, în interiorul căreia, evident, frumosul joacă un rol definitoriu. Un București frumos nu poate fi imaginat decât prin efortul conjugat al artelor și al artiștilor. Nu ar putea evident îndepărta definitiv tristețile personale ale fiecăruia dintre noi, dar le-ar face suportabile, le-ar face decente, le-ar transforma într-o punte către ceilalți, în șansa de a defini prietenia, consensul, civilitatea ca pe armă fiecăruia dintre noi de a face viața acceptabilă tocmai pentru că trebuie trăită printre oameni. Un București frumos există mereu în fiecare dintre noi și este sigur că un spectacol de teatru, un concert, o expoziție, o carte ne pot ajuta să descoperim ceea ce ne unește și nu ceea ce a izbutit să ne despartă atât de îngrijorător.

NICOLAE HILOHI, UN ARTIST ÎMPLINIT

Adrian Pandelescu, am reușit să intru în legătură cu pictorul Nicolae Hilohi.

Am făcut o vizită, foarte rodnică pentru mine, chiar în atelierul artistului. Am intrat în universul său intim, acolo unde apar tablourile sale. Dar, mai întâi, să ne cunoaștem, mai bine gazda.

Nicolae Hilohi s-a născut la data de 26 iulie 1930, în satul Răcăuți, județul Bacău. Este absolvent al Institutului de Arte Plastice *Nicolae Grigorescu*, București, în promoția anului 1956, la clasa profesorilor Gheorghe Iavencenco, Jules Perahim și Vasile Kazar. Dacă ne referim la activitatea sa profesională, din 1960 și până în anul 1982 a fost profesor la Institutul de Arte Plastice din București. Cu alte cuvinte, timp de peste două decenii, a condus destinele celor care aspirau la nobilul titlu de artist plastic, arătând care sunt primii pași, cei mai importanți, într-o meserie atât de dificilă, dar și fascinantă în egală măsură. La cererea profesorului Ionel Jianu, este numit redactor la Editura *Meridiane* (1960-1966). Din 1957, a devenit membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România. A pictat aproape 13.000 metri pătrați de frescă în 13 biserici. În afara de expoziții personale, a avut participări la expoziții românești peste hotare: Viena, Havana, Japonia, Moscova.

Premii și titluri: premiul pentru afiș internațional *Pacea lumii*, Berlin. Călătorii de studii în: U.R.S.S., Cehoslovacia, RDG, Polonia. Are numeroase lucrări în colecții particulare din: România, Spania, Statele Unite ale Americii și Grecia.

Acestea sunt datele tehnice despre viața lui. Restul... Trăiește prin tablourile sale, prin foștii săi studenți, care acum sunt pictori renumiți, prin cărțile pe care le-a coordonat, în calitate de redactor la o editură prestigioasă, specializată pe lucrări de artă de înaltă înaltă.

Interesant este să îl ascuți

relatând întâmplări adevărate din lumea pictorilor, în timp ce degustăm delicioase plăcinte cu brânză de vaci și stafide. Să nu se uisce după, mai trag câte o dușcă de...apă plată, nu foarte rece. (Chiar așa!).

Apoi, începe să citească din

scrierile sale, despre subiectele

cele mai diverse din lume.

Dacă am început cu o

mărturisire, termin acum cu alta:

cel mai mult m-au atins icoanele

sale. Sunt trimiteri clare către o

lume divină, de care ne amintim,

din păcate, doar când suntem la

strămtoare. Spre exemplu, când

unul sau altul dintre doctori își

dovedește neputința. Atunci, te rogi

la Doctorul suprem și rezolvă el.

SUCESUL LUI PETRICĂ BĂDILĂ LA PRIMA EXPOZIȚIE PERSONALĂ

Prof. univ. dr. Cristian Velescu, de la *Universitatea Națională de Arte, București*, a subliniat în cuvântul de la vernisaj că *Petrică Bădilă este un pictor în sensul cel mai pur al cuvântului, el refuzând - deocamdată - experimentul postmodern. Își concentrează întreaga putere perceptivă asupra artificului tabloului - fereastră din fața spectacolului lumii ce ne stă în față.*

Absolvent al Secției pictură de la *Universitatea Națională de Arte București*, clasa Gheorghe Anghel și Alexandru Chira, Petrică Bădilă a făcut un masterat cu Horea Paștina. După ce a participat la numeroase expoziții și tabere de creație, după dese călătorii de documentare în Italia, Franța și Olanda, Petrică Bădilă a ajuns la studiul de a oferi, cu generozitate, rodul frământărilor sale - tablouri cu valoare artistică, sentimentală și comercială.

Mai mult decât atât, artistul face parte din categoria rară a oamenilor care duc la bun sfârșit orice misiune: să facă o familie temeinică, să conducă o expediție turistică, să facă o prietenie adevărată, să pregătească o masă după rețete numai de el știute, să spună o vorbă bună, să își întărească elevii de la clasă, unde este un apreciat profesor, pentru confruntările artistice din deceniile viitoare. Și nu numai.

Îi mulțumesc în acest colț de pagină pentru prietenia lui și pentru viața trăită responsabil, pe coordonatele priorităților autentice.

Grupaj realizat de Aristotel BUNESCU

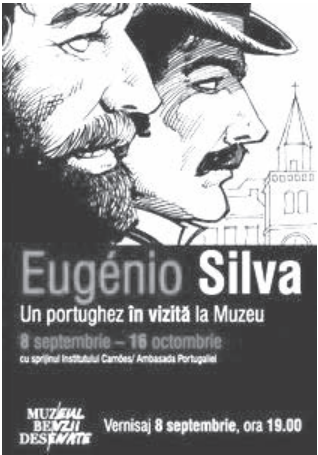
Muzeul Benzii Desenate

Un portughez în vizită la Muzeu

Un portughez în vizită la Muzeu este titlul expoziției lui Eugénio Silva, deschisă la Muzeul Benzii Desenate (MNAČ, etaj 4) în perioada 8 septembrie – 16 octombrie 2011, cu sprijinul Institutului Camões și al Ambasadei Portugaliei în România. Expoziția de autor reunește lucrări și planșe realizate de artist de-a lungul carierei sale. La vernisajul programat joi, 8 septembrie 2011, de la ora 19.00, au fost invitați E.S. domnul António Antas de Campos, ambasadorul Portugaliei în România și domnul Dodo Niță, istoric în domeniul benzilor desenate, a informat ICR.

Povești în pătrățele este numele alternativ pentru banda desenată, în Portugalia. Benzile desenate au apărut în spațiul lustran încă de la sfârșitul secolului al XIX-lea, precursorul acestei practici fiind Rafael Bordalo Pinheiro, unul din cele mai cunoscute nume în arta grafică. Printre cele mai sonore nume ale poveștilor în pătrățele, lansate în anii '20-'30, se numără Stuart Carvalhais, considerat părintele BD în Portugalia, și Eduardo Teixeira Coelho. În perioada 1961-1974, condițiile istorice sunt nefavorabile dezvoltării benzilor desenate, însă, odată cu instaurarea regimului democratic, entuziasmul pentru pătrățelele portugheze crește, manifestat prin noi autori, noi publicații, apariția fanzinzelor, a asociațiilor de profil și a festivalurilor. Primul salon (1977), prima celebrare a artiștilor portughezi (1978) sau prima librărie dedicată benzilor desenate (deschisă în 1978) acompaniază noua generație de ilustratori: Sam, Jose Ruy, Fernando Bento, Vitor Péon etc. După anii '80, benzile desenate încep să fie sintetizate în studii, în cercetări, istorii, dicționare, iar era virtuală face loc mișcărilor alternative, underground, impulsționând migrarea spre lucrările digitale.

Muzeul Benzii Desenate este un proiect pilot derulat de Institutul Cultural Român și Muzeul Național de Artă Contemporană cu sprijinul clusterului EUNIC în România, al Centrului Belgian de Bandă Desenată și în parteneriat cu Asociația Bedefililor din România, în perioada 16 iunie – 16 octombrie 2011.

By train. . .

SFÂRȘIT DE VARĂ

Când încerci să cunoști locurile în care trăiești te lovești de oameni. Am ajuns să fim singuri într-o lume aglomerată. Să mergem într-un metrou suprapopulat și să plângem de singurătate. Am creat un scut de apărare, care nu ne mai permite să ne apropiem de semenii noștri. Ne învârtim într-o lume în care putem afla într-o secundă ce se întâmplă peste ocean, dar nu putem cere ajutor de la persoana aflată la doi metri distanță. Putem critica modelul de pe coperta unei reviste dar nu avem curaj să spunem unui concitadin să nu mai arunce gunoarele pe jos.

Mă pregătesc să mă întorc în București. Trenul Rapid 662 pleacă la ora 15:45, urmând să ajungă în capitală la 21:53, plus întârzierea de rigoare. Ca de obicei urc, după ce îmi cumpăr bileț. Este deja ceva normal pentru mine, este ca și cum aș merge cu mașina la muncă. Vineri seara mă duc acasă și duminică mă întorc. De fiecare dată cunos pe cineva a cărui poveste merită să fie spusă. Ca o lecție pentru ceilalți. De data aceasta, un el și o ea, care aveau locuri pe bancheta din fața mea, mi-au atras atenția. Poate pentru că gesturile lor păreau desprinse dintr-o carte de povești. Când călătoria devine plictisitoare, iar peisajul nu mai are puterea de a atrage atenția călătorului, privirea se îndreaptă către cel de lângă tine. Și prima curiozitate se referă la destinația lui. Și află că este din același oraș cu tine. Astfel, ai găsit un subiect comun. Și călătoria pare mult mai scurtă, poate chiar prea scurtă. Așa începe și povestea celor doi tineri.

În tren nu există televizor. Nu sunt programe de știri. Lumea nu este la curent cu noutățile. În tren există doar călători, care se îndreaptă către cineva sau ceva. Cu emoții, speranță, nerăbdare. . . sau pur și simplu se îndreaptă. . .

El – student, proaspăt întors dintr-o vacanță în străinătate, nu a întârziat să precizeze acest detaliu, semn că se mândrește cu asta.

Ea – încă în liceu, firavă, machiată neglijent, pare că e în căutare propriului stil, cu părul prins în vârful capului. Plină de speranțe, își dorește să plece din țară cu prima ocazie, nici ea nu a întârziat să precizeze acest detaliu. Poate a făcut-o să îl impresioneze pe el sau poate este ei ea asemenea majorității tinerilor. Se vede cu aripile tăiate, fără să știe că și le taie singură în momentul în care refuză să lupte, dar asta este o altă discuție. E curios cum se apropie oamenii atunci când tehnologia nu intervine. Doar comunică și pare că se cunosc de o viață.

Cei doi tineri vorbesc de două ore fără încetare, despre liceu, despre orașul lor natal. Pare

AVEM NEVOIE DE SUCCES! EI NI-L OFERĂ.

Imagini de Iubire

Expoziția de Sculptură și Pictură a artistelor Elena Surdu Stănescu și Georgeta Grabovschi la Lisabona

Muzeul Apei din capitala portugheză Lisabona va găzdui expoziția ce cuprinde lucrări de sculptură și pictură semnate de două artiste române: Elena Surdu Stănescu (sculptură) și Georgeta Grabovschi (pictură). Expoziția intitulată *Imagini de Iubire* va fi inaugurată joi, 15 septembrie. Vernisajul va avea loc în prezența celor două artiste plastice române, care, timp de o săptămână, vor susține la Lisabona și ateliere de creație. Expoziția va fi deschisă publicului până pe data de 13 octombrie.

Absolventă a Institutului de Arte Plastice *Nicolae Grigorescu* București, secția *sculptură*, Elena Surdu Stănescu este unul din artiștii marcanți din peisajului artei plastice românești contemporane. Are în palmares o colecție de serie de expoziții personale și colective, în țară și străinătate: Austria, Coreea, Italia, S.U.A., Grecia, Ungaria, Emiratele Arabe Unite, Egipt, Portugalia. Are lucrări în colecții particulare și de stat în: România, Canada, Egipt, Elveția, Franța, India, Irlanda, Italia, Malta, Portugalia, Spania, S.U.A., Ungaria.

Biografia artistică a sculptoriței se împletește strâns cu aceea a devenirii sale ca om împlinit, în aceeași aspirație neobosită spre desăvârșire, spre perfecțiune, spre frumos.

Georgeta Grabovschi s-a născut la Craiova. A început să picteze încă din copilărie, înscriindu-se mai târziu la Școala de Artă *Nicolae Bălcescu*, unde a fost în scurt timp remarcată pentru talentul său. În 1980 se înscrie la Universitatea București, specializarea *Istorie-Filosofie*. A absolvit în 1984, continuând în acest timp să picteze. Prima sa expoziție personală este deschisă în 1986, urmată de cea de-a doua, în 1988. Între 1986 - 1988 a luat lecții de pictură de la profesorul George Paul Mihail. După 1989 a început să lucreze ca artist plastic profesionist, iar, în 1990, și-a inaugurat prima expoziție bucureșteană. În următorii ani a continuat să își expună lucrările, cu deosebit succes, la unele dintre cele mai importante galerii din București, precum Cercul Militar, GAMB, U Art, Casă Vernescu,

ORIZONT și altele. Începând din 2002 este membru al UAP - Uniunea Artiștilor Plastici.

A participat la numeroase expoziții de grup în Franța, Germania, Statele Unite, Spania, bucurându-se de aprecierea criticilor și publicului. În 1996 s-a înscris la Academia de Artă *Francoise Conte* din Paris, terminând cursurile în 1998. Din 2000 este membră a *Salon des Independants* din Paris, iar, din 2002, membră a *International Federation of Women Artists*. În 2003, a primit din partea guvernului francez Medalia de Argint *Mérite et Dévouement Français*.

Cele două artiste au fost distinse în 2010 cu *Marele Premiu, Medalia de Aur* la cea de-a XII-a ediție a *Expoziției Internaționale de pictură, sculptură, mozaic*, de la Cannes, informează ICR Lisabona.

Performeri la Buzău:

Florentina Veronica Zisu

Copil talentat, Florentina a terminat clasa a VII-a cu 10 pe linie, iar de trei ani este premianta clasei. „Merg și cu muzica și cu matematica în paralel, îmi place și chimia, dar în același timp cânt cu drag la toate spectacolele la care sunt chemată”, declară blonda cu ochi albaștri. În afara timpului în care nu se dedică studiului, cântă cu drag și exersează alături de profesoara care a descoperit că are talent, Nina Stamate. „Părinții au vrut să merg la un profesor să mă asculte și să îmi dea cu părerea despre glasul meu, și așa, după un festival al elevilor, am cunoscut-o pe profesoara Stamate, care m-a luat sub aripa ei și cu care de doi ani cânt, din plăcere”, mai declară Florentina. În paralel cu pregătirea la Centrul de Creație,

buzoianca merge și la cursurile Școlii Populare de Artă, unde exersează melodiile cântăreților ei preferate: Irina Loghin, Maria Văduva sau Ileana Sărăoiu. „Îmi plac foarte mult piesele, glasul și atitudinile celor trei mari artiste și de aceea aleg pentru repertoriul meu să cânt melodiile compuse de ele, pentru că le admir foarte mult” recunoaște iubitoarea de folclor. Cu toate că are voce și vrea să continue înregistrările pe acest stil, al muzicii populare, Florentina admite că nu poate să se bazeze în viitor doar pe talentul său, mai ales că îi plac foarte mult materiile matematice și chimie. „Nu vreau să mă las de cântat niciodată, dar vreau să-mi clădesc un viitor sigur, mai ales pentru că îmi plac două materii pe care vreau să le studiez și mai departe,

la liceu. Vreau să învăț și să intru la profilul bio-chimie, la Liceul B.P.Hașdeu și apoi să dau examen la Medicină, pentru că vreau o meserie în care să ajut foarte mult oamenii și poate, ca să uite de teama doctorului, le voi mai și cânta, să le fie drag și vină la cabinet”, a declarat Florentina ziarului *Opinia* din Buzău.

Marina Baboi

Marina Baboi, legitimată la Liceul cu Program Sportiv „Iolanda Balaș Soter”, în cadrul Finalei Campionatului Național pentru copii, și-a adjudecat medalia de aur. La competiția desfășurată pe Stadionul „Lia Manoliu” din Capitală, muziciana antrenată de Gabi Nicolau a trecut prima linie de sosire în proba de 80 de metri plat. Pentru sportiva descoperită de profesoara Laura Medveduic actualmente la Liceul *Spiru Haret*, este cea de a cincea medalie obținută la concursurile naționale.

Atleta Marina Baboi mai are în palmares două medalii de aur la triathlon în sală și 50 de metri garduri și argint la săritura în lungime, respectiv 60 de metri.

Adelina Panaet și Alexandru Ștefan Codreanu

Adelina Panaet și Alexandru Ștefan Codreanu s-au întors cu câte o medalie de aur de la ediția din acest an a Campio-natului Balcanic de Atletism.

Panaet a trecut prima linie de sosire la 3.000 m obstacole, în vreme ce Codreanu s-a impus în proba de stafetă 4X100 m. Competiția destinată juniorilor I s-a desfășurat la Edirne, în Turcia, și a reunit la start competitori din toate țările din Balcani.

Filmul de pe Bulevardul Capucinilor

Silviu ȘERBAN

Cuplul Warner Bros–Vitaphone este responsabil pentru producerea primelor filme sonore și, implicit, pentru declinul producțiilor mute. Deși prima realizare a cuplului amintit, *Don Juan*, în 1926, unde apar doar secvențe sonore muzicale, nu se bucură de un succes de piață, nu același lucru se poate spune despre cea de-a doua încercare, *Cântărețul de jazz* (*The Jazz Singer*), un an mai târziu, în care, de această dată, pe lângă secvențele muzicale

sonorizate apar și primele dialoguri sincronizate cu sunetul. Scenariul filmului aparține lui Samson Raphaelson, colaborator apropiat al lui Lubitsch în anii '30-'40, care, în *The Jazz Singer*, și-a adaptat propria povestire *The Day of Atonement* (*Ziua ispășirii*) mai întâi pentru teatru, apoi pentru filmul regizat de cel care și-a început cariera la studiourile *Edison* din Bronx, New York, Alan Crosland. Starul peliculei este cântărețul originar din zona unde astăzi se află Lituania, Al Jolson, aflat la început de carieră în film și fiind deja, la vremea producerii *Cântărețului de jazz*, un nume important al scenei muzicale americane.

Personajul interpretat de Al Jolson, Jakie Rabinowitz, este cel al unui tânăr provenind dintr-o familie de evrei, care încearcă să-și urneze propriul său drum muzical într-o Americă a începutului de secol XX aflată la debuturile sale muzicale în trecerea de la ragtime la jazz și blues. Numai că, făcând parte dintr-o familie tradiționalistă de evrei, Jakie este nevoit să fugă de acasă pentru a-și putea îndeplini visul, renunțând, prin aceasta, la cariera de cantor în sinagogă pentru care îl pregătise tatăl său (Warner Oland). Filmul începe

Între Kol Nidre și jazz

și se termină în contextul aceleiași sărbători, *Yom Kippur* (*Ziua ispășirii*), cea mai sfântă zi a evreilor. La început, asistăm la reacția violentă a tatălui față de decizia fiului său de a cânta pe ritmuri ragtime într-un bar în ziua în care ar fi trebuit să-l însoțească în sinagogă pentru a cânta împreună *Kol Nidre*. La final, îl găsim pe cântărețul de jazz în sinagogă, cântând *Kol Nidre* în locul tatălui său muribund, sacrificându-

care-l alungase. Evreul Jakie Rabinowitz preschimbă în artistul Jack Robin este însă incapabil să aleagă între *Kol Nidre*, pe care, departe de casă fiind, merge s-o asculte într-un concert public, și marea sa iubire, jazzul. Finalul filmului arată însă că le alege pe ambele, amânându-și debutul pe Broadway pentru a interpreta neprețuita rugăciune în locul tatălui său grav bolnav.

The Jazz Singer

(Alan Crosland, 1927)

și momentan propria carieră artistică de pe *Broadway*. Al Jolson configurează un personaj contradic-toriu, aflat la jumătatea drumului dintre tradiția sa religioasă și societatea modernă americană, care, deși inițial pare decis să se rupă de moștenirea familială, ulterior este copleșit de sentimentalism și caută prezența mamei, îndeosebi, dar și a tatălui,

descoperit și ajutat să-și lanseze cariera muzicală de viitoarea sa prietenă Mary Dale (May McAwoy). Apoi, atunci când Jack, aflat în vecinătatea debutului său pe Broadway, își vizitează părinții, cu ocazia împlinirii a 60 de ani ai tatălui său, având un dialog cu mama sa (Eugenie Besserer), printre strofele melodiei lui Irving Berlin, *Blue Skies*.

Interesant este faptul că Al Jolson, prin personajul pe care îl intruchipează în film, alege să joace pe scena de pe *Broadway* cu același machiaj (fața colorată în negru) ca și în aparițiile sale reale pe aceeași scenă. Este cunoscut faptul că celebrul cântăreț a fost un luptător fervent împotriva discriminării în ceea ce privește culoarea pielii pe *Broadway*, asigurând prin aceasta, dar mai ales prin succesul său ca interpret de jazz și blues, accesul la publicul larg a unor viitori celebri cântăreți de jazz de culoare, printre care Louis Armstrong sau Duke Ellington. Asumarea acestei noi identități în film, de cântăreț de culoare, poate sugera modalitatea prin care Jack Robin se infățișează sub ipostaza de evreu modern care aparține societății americane de la acea vreme.

* * *

Pentru următoarea întâlnire ne vom opri, pentru prima dată, asupra filmului documentar. Filmul experimental, realizat în 1929, *Chelovek s kino-apparatom* (*Omul cu aparatul de filmat*), al regizorului rus Dziga Vertov, reprezintă una dintre cele mai impresionante creații ale genului, atât prin structura tematică, dar mai ales prin limbajul cinematografic utilizat.

Popasuri culturale: Muzeul Național de Geologie

București este un oraș misterios. De multe ori mi s-a întâmplat să mă plimb pe „coclauri” și să descopăr frumusețe de odinioară a Micului Paris. Recent, aflându-mă la șosea, pe Kiseleff, la o „mână de poz(n)e” am observat că în fața clădirii roșii a *Muzeului Țărâmului Român* se află o alta, la fel de spectaculoasă, în stil neobrâncovenesc. „Hramul” *Institutul Geologic*, ce încrustează precum o piatră prețioasă fațada clădirii, mă duce cu gândul la orele de geografie de prin clasa a V-a, când învățam că geologia este *știința care se ocupă cu studiul structurii și formării Pământului*. Mănat de curiozitatea specifică unui jurnalist aspirant, am intrat în clădire și spre surprinderea mea, am descoperit tezaurul Pământului, al pământului românesc chiar. Un tezaur despre care prea puțin se vorbește în manualele școlare, dar care, în *Muzeul Național de Geologie*, este prezentat pe înțelesul tuturor.

Unic prin concepția sa

Muzeul Național de Geologie – secție de *Interes Național* din cadrul *Institutului Geologic al României* – a fost deschis pe 10 aprilie 1990 și este unic prin concepția sa. Asta datorită faptului că ilustrează principalele domenii ale geologiei într-o succesiune logică, de la formarea plantelor și până la apariția omului și interacțiunea sa cu Terra, exact ca într-o carte. *În cele 22 de săli este expus un impresionant patrimoniu cultural-științific ce numără peste 7.500 de exponate de minerale, roci și fosile, toate rezultatul cercetărilor generațiilor de geologi români de-a lungul anilor*, ne spune cercetătorul dr. Stănilă Iamandei. În continuare, acesta ne prezintă o vitrină în care sunt expuse cele 30 de specii de minerale descoperite și descrise pentru prima oară în lume, *mare parte dintre acestea aparținând clasei sulfuri*. Despre fiecare, domnul Iamandei ar dori să spună câte ceva. Se oprește însă asupra unui bulgăre de mineral și ne povestește că și un element chimic precum telurul, a fost descoperit pe teritoriul țării noastre, în anul 1792, în minereul de la Fața Băii din Munții Metaliferi.

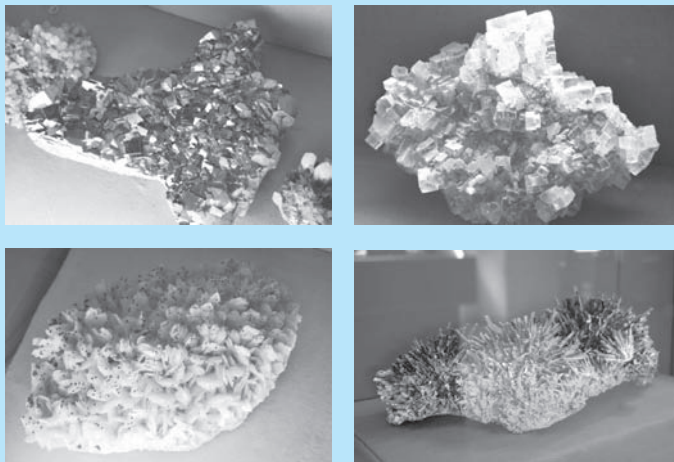
Cea mai mare peșteră din România

În următoarele încăperi de la parter, vizitatorul are ocazia de a descoperi imagini ale carstului subteran cu exemple de stalactite, stalagmite și tot felul de depuneri perlate pe peretelele din țără. Din punct de vedere statistic, la mijlocul anilor '70 erau cunoscute un număr de 1.800 de peșteri. În 1989, numărul peșterilor descoperite a ajuns la 12.000, în prezent cifra fiind depășită cu mult. Astfel, România a ajuns să devină una din țările cu o excepțională diversitate de peșteri din lume. În același timp, peșterile românești au început să ocupe multe și diverse poziții frunțase în clasamentele pentru lungimi și denivelări, întocmite la nivelul *Comisiei pentru Mari Peșteri* din cadrul *Uniunii Internaționale de Speologie*. De exemplu, una dintre aceste poziții frunțase este ocupată de *Peștera Vântului*. Descoperită în 1957, în *Munții Pădurea Craiului*, de inginerul Bagameri Bela, *Peștera Vântului* are o lungime totală de 47 km, fiind astfel cea mai mare peșteră din România.

Sala Colecțiuni

Dintre toate încăperile, sala *Colecțiune* sau *Sala florilor de mină* este cea mai mare și mai grădioasă din întreg muzeul. Străjuită de ferestre imense, dar luminată de candelabre direct proporționale cu valoarea exponatelor, sala *Colecțiilor* reunește cele mai spectaculoase eșantioane de minerale larg cristalizate provenind, în majoritate, din zăcămintele de minereuri ale României. Fără a citi descrierile, acestea pot fi cu ușurință luate drept spon, pietre și bucați de lemn încropite de un meșter tare priceput. În realitate și spre surprinderea mea, dar și a marilor majorități a vizitatorilor, toate aceste sunt doar minerale, adică substanțe chimice minerale, precum *baritina*, *malachit*, *stibină*, *gips*, *calcit* sau *cuarc* cristalizat, sau amorf prezent în agate sau, uneori, în *lemnul pietrificat*. Iar acest meșter priceput este nimeni altul decât pământul însuși. El creează, modelează și combină cele mai diverse forme care acum stau frumos pe pluşul portocaliu al vitrinelor, stărnind admirația vizitatorilor.

Cele mai vechi roci

La etaj, *Muzeul Național de Geologie* deține atât eșantioane de roci vechi (1,9 miliarde de ani) sau purtând cele mai vechi urme de viață (5-600 milioane de ani) din subsolul țării, cât și cea mai completă colecție de roci și fosile din România. Tot la etaj se mai pot vedea și extraordinarele reconstrucții ale unor vertebrate mari, descoperite în stratele geologice de pe teritoriul Romaniei, inclusiv câțiva dinozauri în mărime naturală, ale căror fosile au fost descoperite în Carpați, în regiunea Hațeg.

Unde se află Muzeul Național de Geologie?

Muzeul Național de Geologie se află pe Șoseaua Kiseleff nr. 2 și se poate vizita de marți până duminică între orele 10:00 și 18:00, cu mențiunea că accesul este permis până la ora 17:00.

Foto și text: Mihăiță ENACHE

Programul Televiziunii România de Măine și RRM Student FM

TVRM Educațional

LUNI – 12 septembrie 2011

07:00 **Ecumenica**. Emisiune de Sorin Bejan
08:00 **Stele de mâine**. Emisiune de Dumitru Lupu
08:30 **Vorbiți, scrieți românește!**
Emisiune de Valeriu Marinescu
09:00 **Nimic fără lege**. Emisiune de Florin Făiniș
09:30 **Virtuți și vicii**.
Emisiune de Alexandru Lucinescu
10:00 **Dor de-acasă**. Emisiune de Puiu Stoicescu
12:00 **Film documentar – Tehnologia azi**
12:20 **Șlagăr fix**. Emisiune de Sorin Lupașcu
13:00 **Cum vă place!**
Emisiune de Alexandra Teodorescu
14:00 **TVRM-edicina. Prof. univ. dr. Dorin Sarafolleanu la dispoziția dvs.**
14:58 *Promo USH*
15:00 **Film documentar – Tehnologia azi**
15:30 **Haretiști!**. Realizator Teodora Vlad
16:15 **Șlagăr fix**. Emisiune de Sorin Lupașcu
16:30 **Tomorrow, today**. Emisiune de Oana Popescu
17:00 **Teatru în fotoliul de acasă**.
Emisiune de Viorel Popescu
18:00 **Românul, cetățean european**
Emisiune de Cristina Păușan-Nuică
18:30 **Stop joc!** Emisiune de Mugur Popovici
19:00 **Panteon**. Emisiune de Neagu Udriou
19:30 **Recital muzical**. Emisiune de Dumitru Cucu
20:00 **Contrapunct – Analiză și comentarii privind evenimentele externe la zi. Invitat conf. univ. dr. Ludmila Rotari**. Emisiune de George Marinescu și Simona Șerban
21:00 **Academica – Știință**.
Emisiune de Alexandru Mironov
22:00 **Ideii în dialog**. Emisiune Cornelia Toader
23:30 **Film documentar – Tehnologia azi**
00:00 **Teleamfiteatrul Universității Spiru Haret***
01:00 **TVRM sub steaua vacanței**. Emisiune de Sorin Lupașcu
01:30 **Videoteca TVRM**
02:30 **Recital muzical**. Emisiune de Dumitru Cucu
03:00 **Haretiști!** Realizator Teodora Vlad
03:30 **Atelier TV studențesc**. Emisiune de Ciprian Vasilescu
04:00 **TVRM estival, muzical**
05:00 **Lumea văzută de aproape**. Emisiune de Neagu Udriou
06:00 **Ghiozdanul cu surprize**. Emisiune de Carmen Fulger

MARTI – 13 septembrie 2011

07:00 **Contrapunct – Analiză și comentarii privind evenimentele externe la zi**. Emisiune de George Marinescu și Simona Șerban
08:00 **Stele de mâine**. Emisiune de Dumitru Lupu
08:30 **Universul cuvintelor**. Emisiune de Alina Ardelean
09:00 **Transfocator**. Emisiune de Neagu Udriou
10:00 **Am venit cu drag la voi**. Emisiune de Georgel Nucă
12:00 **Film documentar – Tehnologia azi**
12:30 **Șlagăr fix**
13:00 **Invitatul de la ora 13**. Emisiune de Sorin Lupașcu
14:00 **Amintiri de la filmare**. Emisiune de Ion Bucheru
14:30 **Din sălile de concert**. Emisiune de Mihai Darie
15:00 **Film documentar – Tehnologia azi**
15:30 **Film serial – Pană și spadă (Rusia) ep. 11**
16:15 **Șlagăr fix**. Emisiune de Sorin Lupașcu
16:30 **Lumea zămbește**. Emisiune de Simona Șerban
17:00 **Călători în timp**. Emisiune de Violeta Screciu
18:00 **Nimic fără lege**. Emisiune de Florin Făiniș
18:30 **Provocările verii**. Emisiune de Teodora Vlad
19:00 **Istoria cu învățătură**. Emisiune de Valeriu Răpeanu
20:00 **Noi, consumatorii**. Emisiune de Mihail Dumitru Sandu
20:30 **Nocturna**. Emisiune de Mugur Popovici
22:00 **O lume piperată**. Emisiune – pamflet de Viorel Popescu
22:30 **Cronica scepticului**. Emisiune de Cristian Român
23:00 **Patrimoniul**. Emisiune de Sorin Bejan
23:30 **Film documentar – Tehnologia azi**

00:00 **Teleamfiteatrul Universității Spiru Haret***
01:00 **TVRM sub steaua vacanței**. Emisiune de Sorin Lupașcu
01:30 **Videoteca TVRM**
02:30 **Estradele verii**. Emisiune de Dumitru Cucu
03:00 **Nocturna**. Emisiune de Mugur Popovici
04:30 **TVRM estival, muzical**
05:00 **Grădina cu statui**. Emisiune de Neagu Udriou
06:00 **Performerii în arenă**. Emisiune de Cristian Vasile
06:30 **Viața de român**. Emisiune de Simona Șerban

MIERCURI – 14 septembrie 2011

07:00 **Academica – Știință**. Emisiune de Alexandru Mironov
08:00 **Stele de mâine**. Emisiune de Dumitru Lupu
08:30 **Vorbiți, scrieți românește!**
Emisiune de Valeriu Marinescu
09:00 **Comorile orașului**. Emisiune de Cezar Lungu
09:30 **Agricultura și alimentația**. Emisiune de Gheorghe Predilă
11:00 **Adevăratele stele**. Emisiune de Sorin Lupașcu
12:00 **Film documentar – Globe spin**
12:30 **Șlagăr fix**
13:00 **Cinefilia**. Emisiune de actualitate cinematografică
14:00 **TVRM-edicina**. Prof. univ. dr. Alexandru Oproiu la dispoziția dvs.
15:00 **Film documentar – Globe spin**
15:30 **Zile de vacanță**. Emisiune de C. Vasile și D. Șerban
16:15 **Șlagăr fix**. Emisiune de Sorin Lupașcu
16:30 **Un răspuns pentru fiecare**. Emisiune de Simona Șerban
17:00 **Răsoteca pentru toți**. Emisiune de Alexandra Teodorescu
18:00 **Virtuți și vicii**. Emisiune de Alexandru Lucinescu
18:30 **Lumea sportului**. Emisiune de Cristina Matei
19:00 **Transfocator**. Emisiune de Neagu Udriou
20:00 **Contrapunct – Analiză și comentarii privind evenimentele externe la zi**. Invitat Corneliu Toader. Emisiune de George Marinescu și Simona Șerban
21:00 **Academica – Economia pentru cine?** Emisiune de Ilie Șerbănescu
22:00 **O lume piperată**. Emisiune de Viorel Popescu
22:30 **Scena ca istorie**. Emisiune de Violeta Screciu
23:30 **Film documentar – Globe spin**
00:00 **Teleamfiteatrul Universității Spiru Haret***

01:00 **TVRM sub steaua vacanței**. Emisiune de Sorin Lupașcu
01:30 **Videoteca TVRM**
02:30 **Recital muzical**. Emisiune de Dumitru Cucu
03:00 **Haretiști!** Realizator Teodora Vlad
03:30 **Atelier TV studențesc**. Emisiune de Ciprian Vasilescu
04:00 **TVRM estival, muzical**
05:00 **Lumea văzută de aproape**. Emisiune de Neagu Udriou
06:00 **Ghiozdanul cu surprize**. Emisiune de Carmen Fulger

JOI – 15 septembrie 2011

07:00 **Contrapunct – Analiză și comentarii privind evenimentele externe la zi**. Invitat Corneliu Toader. Emisiune de George Marinescu și Simona Șerban
08:00 **Stele de mâine**. Emisiune de Dumitru Lupu
08:30 **Universul cuvintelor**. Emisiune de Alina Ardelean
09:00 **Panteon**. Emisiune de Neagu Udriou
09:30 **Românul cetățean european**. Emisiune de Cristina Păușan-Nuică
10:00 **Ilinca Dumitrescu și invitații săi**
11:30 **Miorița – antologie de folclor tradițional**. Emisiune de Ioan Filip
12:00 **Film documentar – Innov8**
12:30 **Șlagăr fix**
13:00 **În căutarea folkului pierdut**. Emisiune de Maria Gheorghiu
14:00 **TVRM-edicina**. Prof. univ. dr. Andrei Firică la dispoziția dvs.
15:00 **Film documentar – Innov8**
15:30 **Zile de vacanță**. Emisiune de C. Vasile și D. Șerban
16:15 **Șlagăr fix**. Emisiune de Sorin Lupașcu
16:30 **Viața de român**. Emisiune de Simona Șerban

17:00 **Concert**. Realizator Dumitru Cucu
18:00 **Un actor și rolurile sale**. Emisiune de Ion Bucheru
18:30 **Mișcare și sănătate**. Emisiune de Cristina Matei
19:00 **Agricultura și alimentația**. Emisiune de Constantin Predilă
20:00 **Bucureștiul meu drag**. Realizator Ciprian Vasilescu
20:30 **Film artistic – Mergi înainte iubito!** (SUA, 1951). Conform reglementărilor CNA filmul poate fi vizionat de copii cu acordul părinților; genul comedie/romance; regia: Bruce Humberstone; distribuție: David Niven; Vere-Ellen; Cesar Romero.
22:00 **O lume piperată**. Emisiune pamflet de Viorel Popescu
22:30 **Mașina timpului**. Emisiune de Cristian Român
23:00 **Cafe concert**. Emisiune de Sorin Petre
23:30 **Film documentar – Innov8**
00:00 **Teleamfiteatrul Universității Spiru Haret***
01:00 **TVRM sub steaua vacanței**. Emisiune de Sorin Lupașcu
01:30 **Videoteca TVRM**
02:00 **Estradele verii**. Emisiune de Dumitru Cucu
02:30 **Zile de vacanță**. Emisiune de C. Vasile și D. Șerban
03:00 **Amintiri de la filmare**. Emisiune de Ion Bucheru
04:00 **TVRM estival, muzical**
05:00 **Scena ca istorie**. Emisiune de Violeta Screciu
06:00 **Lumea sportului**. Emisiune de Cristina Matei
06:30 **O lume piperată**

VINERI – 16 septembrie 2011

07:00 **Călători în timp**. Emisiune de Violeta Screciu
08:00 **Stele de mâine**. Emisiune de Dumitru Lupu
08:30 **Vorbiți, scrieți românește!** Emisiune de Valeriu Marinescu
09:00 **Grădina cu statui**. Emisiune de Neagu Udriou
10:00 **Galele TVRM**. Emisiune de Georgel Nucă
11:30 **Ieri și azi**. Emisiune de Ciprian Vasilescu
12:00 **Film documentar – Minunile lumii**
12:30 **Șlagăr fix**
13:00 **Nocturna**. Emisiune de Mugur Popovici
14:30 **Mașina timpului**. Emisiune de Cristian Român
15:00 **Film documentar – Minunile lumii**
15:30 **Film serial – Pană și spadă (Rusia) ep. 12**
16:15 **Șlagăr fix**. Emisiune de Sorin Lupașcu
16:30 **Din sălile de concert**. Emisiune de Mihai Darie
17:00 **Ideii în dialog**. Emisiune de Corneliu Toader
18:30 **Performerii în arenă**. Emisiune de C. Vasile și D. Șerban
19:00 **Comorile orașului**. Emisiune de Cezar Lungu
19:30 **Estradele verii**. Emisiune de Dumitru Cucu
20:00 **Contrapunct – Analiză și comentarii privind evenimentele externe la zi**. Invitat Neagu Udriou. Emisiune de George Marinescu și Simona Șerban
21:00 **Casă dulce românească**. Emisiune de Cătălin Maximciuc
22:00 **O lume piperată**. Emisiune pamflet de Viorel Popescu
22:30 **Cinefilia – Actualitatea cinematografică** Emisiune de Daniel Paraschiv
23:30 **Film documentar – Minunile lumii**
00:00 **Teleamfiteatrul Universității Spiru Haret***
01:00 **TVRM sub steaua vacanței**. Emisiune de Sorin Lupașcu
01:30 **Videoteca TVRM**
02:30 **Recital muzical**. Emisiune de Dumitru Cucu
03:00 **Haretiști**. Emisiune de Teodora Vlad
03:30 **Deschide cartea!** Emisiune de Alexandru Mironov
04:00 **TVRM estival, muzical**
05:00 **Panteon**. Emisiune de Neagu Udriou
05:30 **Bucureștiul meu drag**. Emisiune de Ciprian Vasilescu
06:00 **Mișcare și sănătate**. Emisiune de Cristina Matei
06:30 **O lume piperată**

SÂMBĂTĂ – 17 septembrie 2011

07:00 **Contrapunct – Analiză și comentarii privind evenimentele externe la zi**. Invitat Neagu Udriou. Emisiune de George Marinescu și Simona Șerban
08:00 **Stele de mâine**. Emisiune de Dumitru Lupu
09:00 **Noi, consumatorii**. Emisiune de Mihail Dumitru Sandu

09:30 **Bucureștiul meu drag**. Emisiune de Ciprian Vasilescu
10:00 **Haretiști**. Emisiune de Teodora Vlad
10:30 **Academia copilor**. Emisiune de Irina Haideț
12:00 **Cronica scepticului**. Emisiune de Cristian Român
12:30 **Confesiuni neprogramate**. Emisiune de Mugur Popovici
12:57 *Promo*
13:00 **En garde!** Emisiune de Carmen Fulger
14:00 **Magazin de week-end**. Emisiune de Marius Voicu
14:30 **Adevăratele stele**. Emisiune de Sorin Lupașcu
15:58 *Promo*
16:00 **Patrimoniul**. Emisiune de Sorin Bejan
16:30 **Cinepanorama**. Emisiune de Eugen Atanasiu
17:00 **Ilinca Dumitrescu și invitații săi**
18:30 **Răsoteca pentru toți**. Emisiune de Alexandra Teodorescu
19:30 **Am venit cu drag la voi**. Emisiune de Georgel Nucă
21:30 **Cum vă place!** Emisiune de Viorel Popescu
22:30 **Film artistic – Mănușa Sfântului Elzear** (SUA, 1952). Conform reglementărilor CNA filmul poate fi vizionat de copii cu acordul părinților; genul dramă/thriller; regia: Rudolph Mate; distribuția: Glenn Ford, Geraldine Brooks; Cedric Hardwicke.
00:00 **Adevăratele stele**. Emisiune de Sorin Lupașcu
01:30 **Magazin de week-end**. Emisiune de Marius Voicu
02:00 **Viața ca un spectacol**. Emisiune de Viorel Popescu
03:00 **Concert**. Emisiune de Dumitru Cucu
04:00 **Am venit cu drag la voi**. Emisiune de Georgel Nucă
06:00 **Provocările verii**
06:30 **O lume piperată**

DUMINICĂ – 18 septembrie 2011

07:00 **Casă dulce românească**. Emisiune de Cătălin Maximciuc
08:00 **Stele de mâine**. Emisiune de Dumitru Lupu
08:30 **Ecumenica**. Emisiune de Sorin Bejan
09:30 **Un actor și rolurile sale**. Emisiune de Ion Bucheru
10:00 **Ghiozdanul cu surprize**. Emisiune de Carmen Fulger
11:00 **Deschide cartea!** Emisiune de Alexandru Mironov
11:30 **Deutsche Welle**. Emisiune de Oana Popescu
12:00 **Miorița – antologie de folclor tradițional**. Emisiune de Ioan Filip
12:30 **Starea de duminică**. Emisiune de Sorin Bejan
13:00 **Invitatul de la ora 13**. Emisiune de Sorin Lupașcu
14:00 **Scena ca istorie**. Emisiune de Violeta Screciu
15:00 **Viața ca un spectacol**. Emisiune de Viorel Popescu
16:00 **În căutarea folk-ului pierdut**. Emisiune de Maria Gheorghiu
17:00 **Scrisori de acreditare**. Emisiune de Mihaela Mihailide
17:30 **Dor de-acasă**. Emisiune cultural artistică adresată românilor de pretutindeni. Realizator Puiu Stoicescu
19:30 **Grădina cu statui**. Emisiune de Neagu Udriou
20:30 **Galele TVRM organizate de Societate Națională Spiru Haret pentru Educație Știință și Cultură**. Emisiune de Georgel Nucă
22:00 **Ieri și azi**. Emisiune de Ciprian Vasilescu
22:30 **Film artistic – Adevărul din inimă** (SUA, 1946); Conform reglementărilor CNA filmul poate fi vizionat de copii cu acordul părinților; genul dramă/romance; regia: Sam Wood; distribuția: Ginger Rogers, Jean-Pierre Aumont, Adolphe Menjou, Melville Cooper
00:00 **Cafe concert**. Emisiune de Sorin Petre
00:30 **Teatru în fotoliul de acasă**. Emisiune de Viorel Popescu
01:30 **Dor de-acasă**. Emisiune de Puiu Stoicescu
03:30 **Galele TVRM**. Emisiune de Georgel Nucă
05:00 **Cum vă place**. Emisiune de Viorel Popescu
06:00 **Cinepanorama**. Emisiune de Eugen Atanasiu
06:30 **Estradele verii**. Emisiune de Dumitru Cucu

*În emisiunea **Teleamfiteatrul Universității Spiru Haret** sunt prezentate **Consultații pentru sesiunea de restaurante**. Emisiunea este realizată în cadrul Departamentului Învățământ.

RADIO ROMÂNIA DE MÂINE - STUDENT FM

LUNI

07.00-10.00 – **Startul zilei**
Realizator: Tiberiu Ursan
10.00-13.00 – **Tache și Face**
Realizator: Robert Tache
13.00-16.00 – **Frecevența obligatorie**
Realizator: Alina Toma
16.00-19.00 – **Verde-n față**
Realizator: Otilia Zamfir
19.00-22.00 – **Destresarea**
Realizator: Maria Ilie
22.00-23.00 – **Muzica**
23.00-00.00 – **Café Nocturn**
Realizator: Luminița Bondrea
00.00-01.00 – **Printre Rânduri** (reluare)
Realizator: Otilia Zamfir
02.00-07.00 – **Night Fever**

MARTI

07.00-10.00 – **Startul zilei**
Realizator: Tiberiu Ursan
10.00-13.00 – **Tache și Face**
Realizator: Robert Tache
13.00-14.00 – **Invitatul de la 13**
Realizator: Sorin Lupașcu
14.00-16.00 – **Frecevența obligatorie**
Realizator: Alina Toma
16.00-19.00 – **Fresh News**
Realizator: Otilia Zamfir
19.00-22.00 – **Destresarea**
Realizator: Maria Ilie
22.00-23.00 – **Muzica**
23.00-00.00 – **Café Nocturn**
Realizator: Luminița Bondrea
00.00-02.00 – **Povești nespuse** (reluare)
Echipa RRM Student FM
02.00-07.00 – **Night Fever**

MIERCURI

07.00-10.00 – **Startul zilei**
Realizator: Tiberiu Ursan
10.00-13.00 – **Tache și Face**
Realizator: Robert Tache
13.00-16.00 – **Frecevența obligatorie**
Realizator: Alina Toma
16.00-19.00 – **Verde-n față**
Realizator: Otilia Zamfir
19.00-22.00 – **Destresarea**
Realizator: Maria Ilie
22.00-23.00 – **Muzica**
23.00-00.00 – **Café Nocturn**
Realizator: Luminița Bondrea
00.00-02.00 – **80 Remember** (reluare)
Realizator: Robert Tache
02.00-07.00 – **Night Fever**

JOI

07.00-10.00 – **Startul zilei**
Realizator: Tiberiu Ursan
10.00-13.00 – **Tache și Face**
Realizator: Robert Tache
13.00-16.00 – **Frecevența obligatorie**
Realizator: Alina Toma

Stimați cititori,

Dorim să fiți partenerii noștri în elaborarea publicației *Opinia națională*. De aceea, vă adresăm invitația de a ne transmite opinii, informații, idei de larg interes național, pe care să le publicăm în edițiile viitoare. Așteptăm cu interes și propuneri privind conținutul publicației.

Dragi studenți!

Aveți întrebări la care doriți să primiți răspunsuri de la cadrele didactice? Vă rugăm să le transmiteți *Opinii naționale*! Tot aici veți găsi și răspunsurile. Transmiteți corespondența dumneavoastră la adresele:

- Strada Fabricii nr. 46 G, sectorul 6, București
- e-mail: opinia@spiruharet.ro; on@spiruharet.ro; opinionationala@yahoo.com

Telefoane: 021.316.97.91 (telefon și fax)
021.316.97.85; 021.316.97.86; 021.316.97.87
- interioare: 168 și 169

Opinia națională

REVISTA OPINIA NAȚIONALĂ ESTE EDITATĂ DE FUNDATIA ROMÂNIA DE MÂINE, UNIVERSITATEA SPIRU HARET

Solicitări de abonamente, cu plata prin mandat poștal sau dispoziție de plată, se pot adresa serviciului de difuzare care funcționează în Strada Fabricii nr. 46 G, sectorul 6, București. Telefon 021.316.97.88/108. ISSN 1221-4019 și ISSN 1841-4265 (*Opinia națională* ONLINE)

Tiparul executat de
TIPOGRAFIA FUNDATIEI ROMÂNIA DE MÂINE

Vacanța nu s-a terminat.

• SIBIU – Expoziția Costumul săsesc de sărbătoare. Podoabe - eleganță și simplitate

Peste 150 de exponate din colecția de port și podoabe săsești sunt expuse în perioada: 26 iulie - 18 septembrie la „Casa Hermes”, Muzeul de etnografie Universală „Franz Binder”, din Sibiu. Cele mai reprezentative accesorii ale costumului sărănesc, între care se află podoabe din argint și alamă cu pietre semiprețioase, cutiuta de bijuterii din piele datată 1687, panglicile pentru gâtelea capului din mătase, decorate cu flori, și pantofii din piele fină, sunt piese care dau o notă de eleganță și rafinament.

Expoziția este completată cu 20 de imagini sugestive din arhiva

Muzeului ASTRA, texte bilingve, precum și cu reconstituirea împodobirii unei tinere săsoaice la sfârșitul secolului al XIX-lea, după acuarea lui Robert Wellmann, *Gătirea unei tinere săsoaice*, din *Galeriile de Artă Românească Contemporană* ale Muzeului Național Brukenhth.

Dintre piesele selectate din patrimoniul deținut de Muzeul „Emil Sigerus” amintim piese de port popular, cu precădere podoabe (paftale, cordoane, ace de vălătură, panglici, broșe, nasturi), din zona Sibiului, Țara Bârsei și Bistrița.

Podoabele pot fi clasificate în funcție de modul de purtare - pe cap (ace de vălătură, borten cu panglici), la gât (mărgele, broșe, pe piept - pafta), la braț (cordorul metalic), pentru mâini (inele, buchetiere pentru flori), de vârstă (bortenul: cilindru din catifea neagră, purtat pe cap de fete confirmate, cu panglici colorate ce atârnau pe spate, vălătura: pentru femeile căsătorite, căița neagră de catifea brodată cu motive florale, purtată de femeile mai în vârstă), de statut social (cordorul și paftaua erau purtate de fetele și femeile înstărite) sau în funcție de sărbători și de anumite ceremonii (cununa de mireasă).

Preluând și adaptând elemente din vestimentația occidentală, populația săsească și-a creat o adevărată lume de eleganță, simplitate și culoare. Piesele realizate din metale prețioase erau, în general, destinate populației orașenești, iar cele din alamă, piatră de sticlă și, rareori, argint, erau întâlnite frecvent în zone rurale.

Expoziția este deschisă publicului până în 18 septembrie 2011, de marți până duminică, între orele 10-18.

Expoziția este organizată de Muzeul de Etnografie și Artă Populară Săsească „Emil Sigerus”, din cadrul Complexului Național Muzeal ASTRA, în colaborare cu Muzeul de Istorie „Casa Altemberger” din cadrul Muzeului Național Brukenhth.

• Mănăstirea Cozia

Mănăstirea Cozia, din județul Vâlcea, care poartă și numele de *Nucet* (nume datorat unor plantații de nuci ce dominau în trecut zona) este unul dintre cele mai vechi monumente din România, ce conservă elemente originale, fiind construită în perioada 1387-1391.

Putini știu că, în trecut, *Mănăstirea Cozia*, timp de 14 ani, în perioada Primului Război Mondial, a fost transformată în pușcărie și, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în grajd de cai.

Astăzi, în *Mănăstirea Cozia* este organizat și un mic muzeu, în *Foisorul lui Mircea cel Bătrân*, care adăpostește o bună parte din bogata colecție de tipăriuri care, deși nu datează din primele începuturi ale mănăstirii, ilustrează totuși o tradiție culturală solidă. Printre acestea se numără o *Evanghelie românească* de la 1682, tipărită la București, *Psaltirea în versuri* a Mitropolitului Dosoftei, tipărită în Polonia în 1773, o *Psaltire slavonă*, tipărită la Liov în 1644, o *Evanghelie greco-romană*, tipărită la București în 1693, 35 de file din *Cazania lui Varlaam*.

La un kilometru nord de *Mănăstirea Cozia*, pe malul stâng al Oltului, se văd minele unui castr roman, construit de împăratul Hadrian în anii 117-138, care făcea parte din linia de fortificații numită *Limes Alutanus*.

• București – Roaba de cultură în Parcul Herăstrău

Până pe 15 octombrie, bucureștenii, dar nu numai ei, vor avea ocazia să se întâlnească pe pajistea *Pescăruș*, din Parcul Herăstrău, în cadrul proiectului *Roaba de cultură*, unde vor putea alege cum să-și petreacă timpul liber cât mai relaxant, informează Asociația *Green Revolution*.

Proiectul *Roaba de cultură*, desfășurat în parteneriat cu Administrația Lacuri, Parcuri și Agreement București (ALPAB), oferă în mod gratuit

alternative active pentru petrecerea timpului liber, prin întoarcerea la valori, cultură și dialog, propune publicului concerte de muzică clasică, electronică, cursuri de dans, ateliere de pictură și olărit și diverse activități sportive. De asemenea, vor fi prezentate piese de teatru și proiecții de filme în parteneriat cu institutele culturale.

Pasionații de lectură vor putea închiria cărți gratuit, pe care le pot citi numai în spațiul amenajat. Cei care vor dori să continue lectura a doua zi pot face o rezervare a cărții pentru 24 de ore. Zona *Roaba de cultură* beneficiază de acces Wi-Fi gratuit, șapte zile pe săptămână, de luni până joi în intervalul orar 10 - 22, iar, de vineri până duminică, între orele 10 și 2.

• Muzeul Golești

Chiara de la intrare poate fi admirată *Fântâna lui Goleșcu*, cu o inscripție de laudă la adresa lui Radu Goleșcu-vornicul (1746-1818). Întregul complex este înconjurat cu un zid înalt, având în cele patru colțuri turnuri de apărare. Deasupra intrării incintei se ridică un foișor, construit între 1784 și 1807.

În 1859 el a fost distrus de cutremur, iar ce există astăzi este rezultatul restaurărilor. În mai 1821,

aici a pososit și a dormit Tudor Vladimirescu; de aici a fost ridicat de oamenii lui Alexandru Ipsilanti și dus la Târgoviște, unde a fost ucis (27 mai 1821).

Secția memorială este organizată în conacul propriu-zis. Ultima renovare a conacului este din 1960. Aici se găsește mobila, din secolul 19, biblioteca și tablourile fra

Eugenia Moldoveanu: Spectacolul de operă este un tot

Cântăreață de operă, profesoară de canto, soprana Eugenia Moldoveanu a debutat la Opera Națională din București, a evoluat și a fost aplaudată în *Traviata*, *Boema*, *Madama Butterfly*, *Evgheni Oneghin*, *Faust*, *Oedipe* etc. A cântat la *Scala* din Milano, la Staatsoper Viena, *Metropolitan Opera* New York, Opera din Hamburg, *Teatro Colon* din Buenos Aires, Opera din Paris, Staatsoper din Hamburg, Japonia etc.

I-a avut colegi de scenă pe cei mai importanți artiști ai lumii: Luciano Pavarotti, Plácido Domingo, Jose Carreras, Katia Ricciarelli, Ruggiero Raimondi, Agnes Baltsa, Alfredo Kraus, Franco Bonisolli, Renata Scottó etc.; dirijori: Riccardo Mutti, Claudio Abbado, Giuseppe Patane, Zubin Mehta etc. regizori: Franco Zeffirelli, Giorgio Strehler, Maurice Bejart, Andrei Konchalovsky etc.

Valeriu Răpeanu: Stăm de vorbă cu o personalitate atât de cunoscută a vieții noastre culturale, încât prezentările devin aproape inutile. Și totuși, doamnă Eugenia Moldoveanu, locul dumneavoastră de baștină este Valea Prahovei. V-am ruga să ne spuneți când v-ați dat seama sau cine și-a dat seama că aveți înzestrări vocale și cum am decurs primele dumneavoastră studii, să spunem, pe acest tărâm?

Eugenia Moldoveanu: În primul rând, vreau să vă mulțumesc, din tot sufletul, că v-ați adus aminte și pentru că v-ați gândit la mine să facem acest interviu: cum mi obosesc niciodată să mulțumesc Societății Române de Radiodifuziune, care și ea a fost, de-a lungul anilor, totdeauna prezentă, la marile evenimente, să zicem, ale carierei mele artistice.

Eu m-am născut la Bușteni, în casa bunicii! Dinspre partea tatălui meu, și am rămas acolo numai două săptămâni, după care am copilărit, am trăit în casa părinților mei, casa mamei de la Azuga. Azuga, în acei ani, un mic orașel, să spunem, cu foarte multe întreprinderi, și cu oameni care, în mare majoritate, erau ceea ce se cheamă intelectualii; chiar mai mulți decât la Bușteni sau în celelalte localități. Și spun mereu că am avut noroc! Și cred că un om, un artist, chiar dacă se naște cu harul pentru una dintre arte, chiar dacă trădește, chiar dacă este serios, chiar dacă face sacrificii, care sunt absolut necesare, în ultimă instanță, trebuie să aibă și un pic de noroc. Și eu spun, mereu, că am avut noroc în cariera mea!

În anii primei mele copilării, am studiat pianul. În casa părinților mei era o pianină și mama dorea, din toată inima, din prima ei tinerețe, să aibă o fetiță care să cânte la pian. Și a avut o fetiță, și fetița a învățat la pian, în primii ani, cu un profesor, evident amator, un om, însă, și o familie de oameni absolut admirabili; intelectuali, doamna jumătate francezoaică, în a căror casă, am început să fac cunoștință cu muzica. Și nu numai cu muzica, erau oameni care mă învățau ce înseamnă un tablou frumos, ce înseamnă o mobilă frumoasă, am învățat chiar să vorbim și românește și franțuzește. Acești oameni au fost primii care au însemnat pentru mine șansa de a face muzică, pe la 7-8 ani. Am început să studiez pianul pe la cinci ani jumătate. În Azuga s-a mutat Aurel Bobescu, cel mai

cunoșteau artiști importanți de la *Operă*, pentru că domnul profesor Bobescu m-a adus, de pe la 15 ani, să mă asculte; avea nevoie, probabil, și el de confirmări. Măducea la *Operă*, la fratele lui, la Jean Bobescu, și întreba: „vreau să știu dacă eu gândesc, dacă eu aud bine, că acest copil are un bulgăre de aur în gât?”

Valeriu Răpeanu: Ați cântat și cu Constantin Bobescu, la Orchestra Radio?

Eugenia Moldoveanu: Da, cum să nu, cum să nu, cu toți frații Bobescu. Când eram deja studentă în ultimii ani, și chiar angajată *Operei*. Am intrat la Conservator, nefăcând niciodată tehnică vocală, dar cântând un repertoriu mai mult decât bogat. El m-a lăsat să mă dezvolt în mod absolut natural, neobosindu-mi mintea cu ceea ce însemna tehnica vocală. Sigur, a fost extraordinar, am intrat prima. Doamna Arta Florescu, care era sefa de Catedră, a dorit să mă ia la clasa dumneai; și așa a început un întreg ciclu de ani de studiu alături de această mare profesoară... Și ea vine să încununeze faptul că mereu spun: am avut noroc!

Valeriu Răpeanu: Dirijorii... **Eugenia Moldoveanu:** Dirijorii. Și dumnealui a însemnat pentru mine, cu adevărat, marea șansă, care mi-a facilitat cariera de mai târziu. Spun mereu că el, pentru mine, a fost al doilea părinte. Ei bine, cu el am început să merg mai departe cu studiul pianului; acest om, care cunoștea toate instrumentele, a reușit să facă, în Azuga, cu amatori, o trupă de operetă, cu care a prezentat operele integrale, mi-aduc aminte de *Pericola*, de Offenbach, iar, cu copiii de la școala, cor, orchestră și soliști. Avea toate instrumentele, ale lui, pe care le împrumuta copiilor. Așa, probabil, am început să cânt. Am cântat întâi în cor, iar el și-a dat seama că am voce, apoi am devenit solista corului și, încet-încet, am început să cânt.

Valeriu Răpeanu: Ați parcurs, în fond, toate etapele: de la ansamblu coral, la solist de ansamblu coral... **Eugenia Moldoveanu:** E adevărat, e adevărat. Cu alte cuvinte, am făcut muzică, m-am împrietenit cu muzica. Trebuie să vă spun că el m-a învățat să citesc o partitură de orchestră, deci nu numai ce înseamnă studiul pianului și să cânt cu vocea, dar îmi spunea întotdeauna că trebuie să știu tot ce se întâmplă într-o partitură: nu vorbesc de faptul că mă acompaniam și chiar am învățat rului întregi... El mă punea să mă acompaniez; mi-aduc aminte că știam tot *Rigoletto*, mă acompaniam la pian și cântam rolul *Gildel*. Prin urmare, imaginați-vă ce om minunat, ce om extraordinar, ce om care a clădit, dintr-un copil, un viitor muzician, zic eu, serios pregătit pentru mai târziu.

Valeriu Răpeanu: Și complex pregătit... **Eugenia Moldoveanu:** Și complex. Trebuie să vă spun și alt lucru interesant, că, luând lecții cu el, luând lecții mai departe de pian, luând lecții de citire a partiturilor, n-am făcut niciodată ceea ce se cheamă canto, n-am studiat tehnică vocală, dar cântam precum pasărea, ajunsesem să cânt roluri întregi, fără să știu absolut nimic de ceea ce înseamnă tehnica vocală.

Valeriu Răpeanu: Când a venit aceasta? Ați urmat Conservatorul? **Eugenia Moldoveanu:** Am intrat la Conservator în 1963, am intrat prima, dar eram deja un fel de copil-minune, mă cunoștea toată lumea, mă

Eugenia Moldoveanu: În acel spectacol, a jucat o distribuție extraordinară, dar, sigur, el era *Don Giovanni*. A fost, dacă nu cel mai bun, unul dintre marile roleri ale lui și, pot spune, cel mai mare *Don Giovanni* din toată cariera mea, și, slavă Domnului, am cântat de atâtea ori *Dona Anna*, am cântat și *Dona Elvira*, de-a lungul anilor, cu toți marii interpreți ai lumii.

Valeriu Răpeanu: A fost o perioadă de criză la *Operă*, în care Arta Florescu și generația ei ieșiseră, cum să spun, din arena *Operei*, împreună cu Niculescu-Basu, Ștefănescu-Goaangă și atâția alții, o pleiadă de aur a *Operei Române*. Și cum se întâmplă de obicei, când o generație pierde și alta se ridică, se consideră că este un fenomen de criză. Spectacolul de care dumneavoastră vorbiți, *Don Giovanni*, a demonstrat că această generație este strălucită și că poate prelua și duce mai departe... Era, totuși, greu. Ne învățasem cu ei, cu

de concert pentru acei ani, aparținea lui Hero Lupescu. A fost una dintre lucrările lui cel mai frumos puse în scenă. Era un spectacol complex, era un spectacol în care exista regie, în care exista scenografie, în care exista dirijor și, în care, era o distribuție de excepție, și noi, cei tineri, trebuia să ne ridicăm la nivelul artistic al acestui spectacol.

Valeriu Răpeanu: Atunci începe cariera dumneavoastră, care se desășoară pe două planuri, așa spune eu. Una, prezența în țară, am vorbit despre faptul că ați cântat nu numai la *Opera Română*, ci și în operele în concert, prezentate de la *Sala Radio*, și atunci ați avut, dacă nu mă înșel, *Retrospectiva*, foarte sumara retrospectivă, dar oricum foarte frumoasă, de la *România Muzicală*; vorbeați de *Hernani*, pe care l-ați interpretat sub bagheta lui Carol Livtin, tot la Sala Radio. Dacă am avea afișe, prezența dumneavoastră este, de asemenea, remarcabilă în foarte multe opere în concert. Deci, unul, aici, în

Secăreanu în *Rusalka* și cu alții, publicul nostru nu-i putea uita așa ușor, mergeam de nu știu de câte ori la un spectacol; Cornelia Gavrilescu și alții, erau artiști... Nu ați venit pe un teren vid, ci pe un teren în are amintirilor erau de neuitat. Erau spectacole dirijate de Alfred Alexandrescu, de Silvestri... cu atât mai dificilă a fost misiunea generației dumneavoastră.

Eugenia Moldoveanu: Așa este, așa este.

Valeriu Răpeanu: Pentru că ei aveau zeci de ani în care publicul îi aplaudase. Nu putem să nu ținem minte, după atâția ani, *Don Pasquale* cu Niculescu-Basu și atâția alții. Cu *Don Giovanni*, despre care am vorbit, a început să se scrie o istorie a *Operei Române*, *Opera Română* trăia printr-o nouă generație.

Eugenia Moldoveanu: Este adevărat. Și trebuie să nu uităm să amintim că era un spectacol destul

țară. Cel de-al doilea plan, paralel, este cel de peste hotare. Spuneai de faptul că ați primit un premiu chiar din mâna Mariei Callas... Ați primit și alte premii. Dar, ați cântat pe marile scene ale lumii: *Scala*, *Metropolitan*, care sunt cele două mari repere, și nu numai... *Viena*, care este al treilea reper. Spuneți-mi, dintre confrății dumneavoastră, din țară și de peste hotare, care v-au rămas mai mult în amintire?

Eugenia Moldoveanu: Sunt foarte mulți, totuși, sunt foarte mulți artiști. Probabil că am cântat cu toți marii artiști ai ultimilor 30, 30 și ceva de ani. Sigur, ce-mi vine repede în minte: am debutat la *Metropolitan*, în 1978, alături de Carlo Bergonzi, unul dintre marii tenori ai tuturor timpurilor, care atunci avea peste 54 de ani și, trebuie să vă spun așa o voce de o prospețime, de o limpezime, de o egalitate a registrelor, cum rar mi-a

fost dat, pe urmă, să mai ascult. Sunt artiști care mi-au marcat, pentru tot restul vieții, sufletul; în primul rând, erau artiști de o unică dimensiune. Tot așa îmi aduc aminte că am văzut un spectacol cu *Othello*, în timpul spectacolelor mele cu *Traviata*, la *Metropolitan*, cu John Fichers și Renata Scottó; pe urmă, am avut șansa și am avut norocul și am avut bucuria și fericirea de a cânta la *Arenele* din Verona, mult mai târziu, *Butterfly*, în regia și scenografia Renatei Scottó. Și, trebuie să spun că, după Callas, pe care am cunoscut-o și cu care am stat de vorbă și am respirat aerul celebrității ei și chiar mi-a înmănat acel mare trofeu, pe care l-am câștigat, la Tokyo, în 1973, pentru *Cea mai bună Cio-Cio-San a timpului*, atunci, a doua artistă de o unică dimensiune a fost, pentru mine, Renata Scottó. Sigur, am cântat cu Plácido Domingo...

Valeriu Răpeanu: Iertați-mă că vă interrup, spuneți-mi, ați avut emoții, când ați știut că veți cânta cu Plácido Domingo, cu Bergonzi, care era, deja, un nume mare, trecea dincolo de starul obișnuit, la data la care l-ați întâlnit?

Eugenia Moldoveanu: Domnule Răpeanu, trebuie să vă spun că eu am fost o emotivă, întotdeauna am avut emoții și, cu cât înaintam în vârstă, și cu cât cuceream marile scene, responsabilitatea era tot mai mare și emoțiile erau tot mai mari.

Sigur că am avut emoții, emoții, cum să vă spun, când am intrat la prima etapă a Concursului *Madame Butterfly*. Era o scenă imensă, pe care n-o văzusem niciodată, o sală de 6.000 de locuri, în care noi n-am avut voie să intrăm, până în concurs, n-am repetat în această sală, mă gândeam cum or să mă ducă picioarele către pian, în sălă ducă marile emoții, în următoarele clipe, când începeam să cânt, desăreau ca prin farmec. Și bucuria muzicii, și lumea în care mă aflam, și lumea personajului, și tot ce se întâmpla în lucrarea respectivă, imediat îmi dădeau o liniște și o concentrare, care, evident, mă ducea, mai târziu, la ceea ce se cheamă succes, însă am fost o emotivă.

Valeriu Răpeanu: Da, mai ales emoție sportivă și de numele și de performanțele celor cu care cântați. Pentru că, dumneavoastră nu erați pentru prima oară la *Metropolitan*, la *Scala*, de asemenea, ați cântat cu oameni care erau obișnuții publicului...

Eugenia Moldoveanu: Vedeți, în general, în spectacolele pe care le cântăm în lumea asta era sau un dirijor celebru, sau un tenor, sau un bariton, sau un scenograf, sau un regizor sau mai mulți, sau toți laolaltă.

Valeriu Răpeanu: Doream să vă întreb și de dirijori, pentru că există o ușoară confuzie: de dirijori, stând în fosă, publicul, poate, nu-l ia în considerare așa de mult, nu se știe prea bine rolul lui. Spuneți-mi despre doi-trei dirijori cu care v-ați întâlnit.

Eugenia Moldoveanu: Am să vă spun de două nume, care-mi vin acum în minte, care au însemnat pentru mine, și nu numai, o uriașă școală, personalități care mi-au marcat anii care au urmat, care mi-au marcat cariera. Unul este Nello Santi, regretatul Nello Santi, cu care am făcut, la Zürich, *Luisa Miller*, de Verdi.

Valeriu Răpeanu: El era imprimări foarte frumoasă cu Verdi...

Eugenia Moldoveanu: Era, se spune că era un mare dirijor verdian. Pot să vă spun că nu era numai un mare dirijor, dar era și un

om minunat, un om care știa toate tainele cântului, ceea ce nu se întâmplă mereu. De la el puteai să găsești soluții, pe care, probabil, că le căutai de-a lungul studiului unui rol, fiindcă era, cum spun eu, nu numai un muzician italian, dar era un om cu o mare tradiție în familie și un om, care, de exemplu, dirija după partituri originale ale lui Verdi. Avea colecție de aceste partituri, cu adnotările lui Verdi. Deasupra acestor lucruri, însă, era un muzician, un dirijor, care, în primul rând, iubea vocea. Adora, spunea că este cel mai frumos instrument, este cel mai dificil, avea pentru noi un adevărat cult, pentru cântăreți, deși era un om extrem de sever, era un om care te storcea la repetiții și în spectacol; însă, ceea ce dăruia în spectacol, afecțiunea și altruismul și, evident, muzicalitatea și talentul lui, toate acestea făceau ca spectacolele lui să poarte o anumită amprentă, pe care nu puteai s-o uiți.

Acesta era Nello Santi. Iar a doua experiență a mea am avut-o la *Scala*, cu Riccardo Muti. Acum, trebuie să vă spun că, de exemplu, la Viena, am cântat 14 ani, 14 ani am fost angajată *Operei* din Viena, și în alte mari teatre; sigur, sunt teatre mari, sunt teatre unde te menții greu...

Valeriu Răpeanu: Adică, după primele spectacole, poți să capotezi... **Eugenia Moldoveanu:** Adică, poți să nu mai fi chemat. Dar, *Scala* rămâne *Scala*, *Scala* este, cu adevărat, piatra de încercare și, în același timp, confirmarea definitivă a valorii unui artist. Nu numai prin public, care este pregătit într-un mod cum nu se întâmplă în alte teatre, dar prin acea tradiție, bine transmisă, din generație în generație, a lucrurilor care trebuie făcute așa! – spun ei. Ei bine, acel *să faci așa*, este poate mai greu, decât oriunde, să se implinească la *Scala*. Acolo, gândiți-vă... Trebuie să spun întâi că am debutat în stagiunea de concerte a *Scalei*.

Valeriu Răpeanu: Orchestra, acolo, da concerte ca toate marile orchestre ale marilor opere.

Eugenia Moldoveanu: Deci, debutezi pe scena *Scalei*, în concert. Singura orchestră din lume care poate contesta un artist, în ajunul premierei, este orchestra de la *Scala*; ei, care sunt minunați muzicieni, ei pot spune că *doamna cântă mâine seară, sau nu*. Și vă spuneam că am debutat în stagiunea de concerte la *Scala*, cu *Stabat Mater*, de Dvorjak, apoi am debutat, pe scena *Scalei*, într-un rol nu foarte iubit, să spunem, de italieni.

Este vorba de *Tatiana* din *Evgheni Oneghin*. Era prima dată când *Evgheni Oneghin* se cânta în limba rusă la *Scala*, fiindcă, sigur, ei, care cântă totul în original, cântau *Evgheni Oneghin* în limba italiană. Este un rol care nu are probleme de agilitate, probleme de spectaculozitate ale vocii, n-are nici acute sau supra acute, și, totuși, este un rol cu care poți să cucerești publicul, intrând în sufletul acestei eroine, care n-are o partitură, să spunem, generoasă din punctul de vedere al scriiturii vocale.

Valeriu Răpeanu: Sau, mai bine zis, foarte spectaculoasă.

Eugenia Moldoveanu: Însă este un rol, care mi-a fost dintre cele mai dragi, pe care, cum spun, l-am găsit; pe care l-am cântat și, la un moment dat, l-am găsit. În timp ce altele le-am căutat toată cariera, le-aș mai fi căutat, dacă aș mai fi cântat, ca să pot să descopăr ceea ce eu simțeam că există în acel rol, și pe care încă nu-l găsisem.

(Interviu realizat în cadrul ciclului de emisiuni „Portret în mișcare”, difuzat de TVRM)

90 de ani de OPERA ROMÂNĂ

● În 1921, Societatea „Opera” a primit fondurile necesare pentru a corespunde criteriilor de instituționalizare a unui teatru muzical național, devenind *OPERA ROMÂNĂ*.

Istoria spectacolului liric bucurestean, serie prof. univ. dr. Grigore Constantinescu, pe site-ul Operei Române, oglindește fidel evoluția societății românești din ultimele două secole, integrată firesc civilizației europene. În acest sens, începuturile muzicii profesionale din Muntenia coincid cu manifestările de spectacol muzical, reprezentațiile de operă deschizând publicului orizonturi nebanuite pe plan cultural și de cunoaștere a capodoperele muzicii. În epocă, teritoriul românesc este traversat de numeroase trupe străine care poposesc în marile orașe, oferind spectacole din repertoriul italian și german încă de la sfârșitul secolului al XVIII-lea (la București susțin reprezentații trupele conduse de Livio Cinti, Eduard Kreibitz, frații Fournieux, Th. Geffrey, prezentând opere de Adolphe Ch. Adam, Daniel Auber, François-Adrien Boieldieu, Jacques Halévy, Ferdinand Herold, Vincenzo Bellini).

În 1843 se inaugurează la București primul teatru italian, cu opera „Norma” de Vincenzo Bellini, urmată de „Lucia din Lamermoor” de Gaetano Donizetti, „Il Barbiere di Siviglia” („Bărbierul din Sevilla”), „La Cenerentola” („Cenușăreasa”) de Gioacchino Rossini. Trupa Henriettei Carl aduce la București soliști invitați de la Milano, iar pentru un timp activează și trupa lirică sub conducerea renumiților Giuseppe Villa și Giuseppe Barbieri, în timp ce elevii Școlii Filarmoneice prezintă primul spectacol cu opera „Semiramide” de Gioacchino Rossini.

După 1850, în paralel cu teatrul italian, activează și unele trupe lirice românești, conduse de N. Luchian, Costache Caragiale, Matei Millo. Chiar amintite sporadic, aceste stagioni lirice formează un public capabil să aprecieze titluri montate imediat după premierile absolute, purtând semăturile unor compozitori precum Rossini, Bellini sau, după 1860, Verdi. Sunt condițiile profesionale care determină opțiuni de carieră și lansarea vocilor românești în lumea lirică. Se va putea vorbi deja despre nume care cunosc mari succese în teatrele epocii, devenind celebrități internaționale

precum Eufrosina Vlasto – „La Marcollini”, Cornelia Cretu-Höllösi (Budapesta), Rozalia Bodea - Rosa de Rude (Milano, Paris, Bergamo, Belin, Londra, Viena), continuând cu soprana și prima mare profesoară de canto Elena Teodorini, tenorul Grigore Gabrielescu, bas-baritonul Dimitrie Popovici-Bayreuth, tenorul Giovanni Dimitrescu, sopranele Margareta Iamandi („Nuovina”), Zina de Nori, artiști extrem de apreciați la Scala din Milano, Metropolitan din New York, Opéra National de Paris, dar și la teatrele din Sankt Petersburg, Bayreuth sau Rio de Janeiro. Cea mai strălucită soprană a acelei pleiade poate fi considerată Hariclea Hurlatură, pe care Saint-Saëns o denumise „Darclée”. Interpretă a rolului Tosca în opera lui Giacomo Puccini, compusă special pentru ea, Darclée era prietenă apropiată cu Ruggero Leoncavallo și adesea dublura Adelinei Patti.

După 1870, în întreita sa calitate de compozitor, pedagog și dirijor, George Ștephănescu a desfișurat, timp de câteva decenii, o activitate atât de importantă prin complexitatea ei încât rămâne una dintre personalitățile marcante ale istoriei artei lirice românești din secolul al XIX-lea. Pentru Ștephănescu opera trebuia să reprezinte o instituție de culturizare pusă în serviciul progresului social. Vorbind despre adevărata menire a teatrului muzical, Ștephănescu sublinia: „Teatrul este școala și distracția poporului”. Acesta este de altfel principalul domeniu în care se înscrie cu majuscule numele lui George Ștephănescu, printre cititorii artei muzicale românești moderne, din perspectiva vieții lirice.

După compania lirică înființată în anul 1892 de George Ștephănescu, au urmat o seamă de inițiative menite a impune ideea Operei Române (fosta denumire a Operei Naționale București) în viața culturală autohtonă. Lansarea trupei lirice bucureștene la 8 mai 1885, cu opera „Linda di Chamounix” de Gaetano Donizetti, cântată în românește, a fost un eveniment memorabil. Varietatea repertoriului reflecta ambițiile artistice ale sale și ale altor promotori.

Repertoriul cuprindea operele și vedevilei și cele mai iubite opere italiene și franceze ale unor compozitori de maximă popularitate precum Gioacchino Rossini, Gaetano Donizetti, Vincenzo Bellini, Giuseppe Verdi, Charles Gounod, Giacomo Puccini, Richard Wagner. Croniclelor incurajatoare din presă li se adaugă prezența numeroșilor invitați străini, care plasau pe traseul turneelor lor și scena bucureșteană: Adelina Patti, Mattia Battistini, Titto Ruffo, Gemma Bellincioni, Luisa Trazzini, Leo Slezak, Ernest van Dyck, Pauline Lucca, Yvonne de Tréville sau dirijori ca Felix von Weingartner.

În primele decenii ale secolului al XX-lea, Bucureștii se puteau mândri cu o viață culturală activă în domeniul operei, printre artiști de seamă ai epocii remarcându-se Florica Cristoforeanu, Elena Drăgulescu-Singhe, Romulus Vrabiescu, Edgar Istraty, Enriqueta Rodrigo, George Folescu, D. Mihăilescu-Toscani, A. Demetrescu de Silva, George Niculescu-Basu, Mircea Lazăr, Jean Athanasu, Vasile Rabega, Elena Roman, Alexandra Ferrari, Grigore Maggari, Nectara de Flondor. Majoritatea celor citai sunt artiști care vor construi în continuare stagiunile lirice naționale. Treptat, valoarea dovedită de asemenea cântăreți, reușiti pentru spectacole în variate formule de moment, a impus necesitatea susținerii înființării unui teatru de operă de stat. Ministrul Artei și Culei; poetul Octavian Goga, el însuși sfort unei voci celebre în epocă, soprana Veturia Goga, supranumită „Privighetoarea Ardealului”, s-a implicat în soluționarea problemelor de definitivare a statutului Operei, care fința provizoriu sub forma Societății Lirice Române „Opera”, condusă de Ion Nomna Oltescu, sub patronajul M.S. Regina Maria.

În 1921, Societatea „Opera” a primit fondurile necesare pentru a corespunde criteriilor de instituționalizare a unui teatru muzical național, devenind OPERA ROMÂNĂ. Spectacolul inaugural a fost un eveniment remarcabil, premiera operei „Lohengrin” de Richard Wagner, montat de regișorul Adalbert Markowski, având la pupitrul ansamblului pe George Enescu. Generație după

generație, școala românească de canto a dezvoltat valori remarcabile, a căror evoluție ilustrează deceniile ce au urmat. Există în fapt o prelulare de stăpân care asigură unitatea istorică a artiștilor aparținând primei scene lirice românești. Dirijori de renume precum Umberto Pessionie, Ezgizio Massini, Jean Bobescu, Ionel Perlea, George Georgescu, Alfred Alessandrescu, Constantin Silvestri, Cornel Trăilescu, Constantin Bugeanu, Mihai Brediceanu, Carol Livtin, Paul Popescu și, mai recent, Adrian Morar, Iurie Florea, Vlad Conta, maestrii de cor Gheorghe Kălbien, Stelian Olariu; regizori: Constantin Pavelin, Panait Cotescu, Jean Rânzescu, George Teodorescu, Hero Lupescu. În ceea ce privește cântăreții, la cei deja amintiți se adaugă Emilia Alessandrescu, Mihail Nasta, Romulus Vrabiescu, Grigore Teodorescu, Elena Ivony, Aurel Costescu-Duca, Cecilia Nasta-Cerchez, Maria Cojocăreanu și Margareta Metaxa, tot contribuind la reputația internațională a teatrului.

În aceeași perioadă, artiști de marcă din întreaga lume au cântat pe scena operei, în timp ce ați cântăreți români își făceau cunoscută valoarea în cariere internaționale: Traian Grozăvescu, Florica Cristoforeanu, Maria Cebotari, Florica Ursuleac, Dimitrie Onofrei, Stella Roman, Petre Munteanu. În dinamica generațiilor, au urmat mulți alți artiști de faimă, capabili a convinge publicul de fascinanta lume a spectacolelor lirice. Printre cei ce ilustrează

a doua jumătate a secolului al XX-lea se pot aminti Petre Ștefănescu-Goaangă, Evantia Costinescu, Maria Snejina, Nicu Apostolescu, Dora Massini, Ioana Nicola, Valentina Crețoiu, Șerban Tassian, Dinu Bădescu, Nicolae Secăreanu, Arta Florescu, Lucia Bercescu.

După 1950, Opera a primit, în sfârșit, un sediu, merit a-l înlocui pe cel al Teatrului Național, distrus de bombardamentele asupra Capitalei din timpul războiului. Se ofereau astfel condiții sporite pentru a realiza producții lirice și coreografice de primă importanță. În inaugurarea unei clădiri a fost marcată de premiera, la 9 ianuarie 1954, cu „Dama de pică” de Piotr Illici Ceiaikovski, spectacol urmat și de premiera baletului „Coppélia” de Léo Delibes (10 ianuarie 1954), într-o producție semnată de maestrul coreograf Anton Romanowski. Fiește, a urmat o perioadă de mare expansiune artistică, în repertoriu fiind cuprinse și creații românești de certă valoare. Neîndoios, statutul teatrului liric se impunea în actualitate, artiștii operei participând la evenimentele culturale naționale.

Dincolo de condițiile istorice ale momentului, interpretii români continuă să fie binecunoscuți peste hotare, mulți dintre ei fiind deținători unor importante premii la concursurile internaționale de canto de la Toulouse, Geneva, s'Herzogenbosch, Montreal, Sofia, Rio de Janeiro, Moscova, Leipzig, München, Salzburg, Barcelona, Busseto etc.

Astfel, depășind condițiile anterioare de promovare, Teatrul de Operă și Balet (denumire provizorie a operei bucureștene, după modelul sovietic) s-a impus ca o scenă extrem de apreciată pe plan internațional, efectuând importante turnee la Paris, Moscova, Atena.

Un mare eveniment al istoriei moderne este reprezentat de montarea capodoperei ensciene „Oedipe” în cadrul primei ediții a Festivalului Internațional „George Enescu” (1958). Aveau să se afirme pe scenele cele mai mari ale lumii artiști ca Elena Cernei, Magda Ianculescu, Ion Buzea, Viorica Cortez, Illeana Cotrubas, Octav Enigărescu, Arta Florescu, Nicolae Herlea, Dan Iordăchescu, Martina Krilovici, Iolanda Mărculescu, Victoria Bezetti, Valentin Teodorin, Cornel Snavru, Octavian Naghiu, Teodora Lucaci, David Ohanesian, Zenaïda Pally, Iulia Buciuceanu, Lella Cincu, Ion Piso, Ladislav Konya, Maria Slătinaru Nistor, Ludovic Spiess, Eugenia Moldoveanu, Eduard Tumulgan, Constantin Gabor, Vasile Martinou, Silvia Voinea.

Începând din perioada de după 1990, problemele politice au fost în mare parte înlocuite de cele de management. S-a continuat reluarea unor titluri în montări noi, iar echipa de interpreti a fost în continuare completată cu voci tinere, în pleiada cântăreților de frunte din acea perioadă remarcându-se Felicia Filcu, Mariana Clavro, Roxana Brîban, Sorina Munteanu, Ecaterina Tutu, Oana Andra, Ionel Voineag, Sever Barnea, Iulia Isacv, Maria Brenciu, Robert Nagy, Mihaela Stanciu, Ștefan Ignat, Iordache Basile, precum și interpreți a căror carieră se desășoară peste hotare, ca Alexandra Undreanu, Elena Moșcu, Adina Nițescu, Ruxandra Undreanu, Alexandru Agache. Impactul asupra publicului este consolidat de seria artiștilor care au asigurat spectacolele deosebite și efecul vizurilor regizorale, scenografi Paula Brâncoveanu, Elisabeta Benedek, Roland Laub, Viorica Petrovici, Adriana Urzuescu, Cătălin Ionescu Arbore.

Inițiativa deschiderii Studioului Experimental de Operă și Balet „Ludovic Spiess”, condus inițial de tânărul dirijor Tiberiu Soare, participarea la proiectul european promovat de Central & Eastern European Musiktheater (CEE), Concursul Internațional de Canto „Maestrii Arlei Lirice”, colaborarea cu Accademia La Scala în cadrul proiectului studiOpera se află printre argumentele cele mai convingătoare ale ritmului actualității și mentalității de modernitate afirmate în istoria de două secole a teatrului liric bucurestean.